

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2005. december

A Biblia Szövetség folyóirata

XVII. évfolyam 4. szám

Ára: 300,- Ft

– KRISZTUS ÉS A TÖRTÉNELEM – KI A MEGTÉRÉS CÉLJA? –
– KI A GYÜLEKEZET „FŐSZEREPLŐJE”? – ENGEDD, HOGY FORMÁLJON! –
– „BOLGODOK, AKIK HIVATALOSAK...” – A MINDENSÉG CÉLJA –
– ÉBREDÉSI MOZGALMAK – 2006. ÉVI MUNKATERV –

* * *

MELLÉKLETÜNK TÉMÁJA: „ZÁRSZÁMADÁS”

“AZ ÚR erőt ad népének, az ÚR megáldja népét békeséggel.” (Zsolt 29,11)
Áldott karácsonyt kívánunk a kedves Olvasóknak!

1

2

2005. őszi lelkész-konferencia Cegléden (1-2) fotó: M. I.

3

4

2005. őszi körzeti csendesnap Miskolcon (3-11) fotó: M. I.

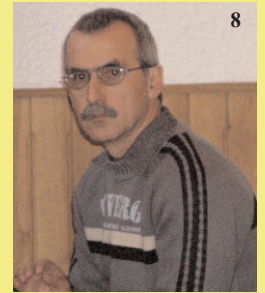
5

6

7

8

9

10

11

12

13

Emeltszintű bibliaiskolánk volt hallgatóinak találkozója péceli központunkban (12-13) fotó: M. Gy.

KRISZTUS ÉS A TÖRTÉNELEM

Egyre inkább erősödik bennünk, keresztyénekben az a felismerés, hogy ez a világ, amelyben élünk, akarata ellenére is rákényszerül karácsony ünneplésére. Azokat a társadalmakat, amelyek nem igen akarnak Krisztusról tudni, és egyre többször gúny tárgyává teszik személyét, mintha kényszerítené valaki arra, hogy történelmi tényként foglalkozzanak Jézus Krisztus munkásságával, ill. személyével.

A Biblia arról tudósít, hogy, amikor Jézus Krisztus a Földre született, azzal belépett az emberi történelembe is. Akkor Augustus volt a római birodalom császára, Nagy Heródes Júdea királya, Quirinius pedig Szíria helytartója. Később Jézus kapcsolatba került még Nagy Heródes fiával, Heródes Antipással, valamint egy újabb római helytartóval: Poncius Pilátussal is. Ezeknek a ma is pontosan azonosítható politikusoknak kortársaként élt Krisztus az emberi történelem meghatározható időszakában.

Meg kell jegyeznünk, hogy, ha Krisztus nem élt volna, akkor ezeknek a politikusoknak a nevére ma már kevesen emlékeznének. Nevük miatta lett ismertté – talán mondhatjuk azt is, hogy hírhedtté – az eltelt évezredek alatt.

Sok keresztyén embert foglalkoztat az a kérdés, hogy milyen kapcsolatban volt Krisztus az emberi történelemmel, és ez a kapcsolata ma is fennáll-e? Másként közelítve: Krisztus csupán része az emberiség történelmének, mint annak epizód-szereplője, vagy pedig a történelem felett álló személy?

Sajnos, még keresztyének között is találhatóak olyanok, akik szerint Krisztus csupán része az emberiség tarka és tragikus történelmének, ami halad a maga útján az ismeretlen jövő felé.

Bennünket ebben a kérdésben is a Biblia válasza érdekel. Ezért azt tekintjük mérvadónak, amit a Szentlélek a Római levél 11,36 versében Krisztusról leíratott Pál apostollal: „Mert tőle, általa és reá nézve vannak mindenek“.

Ez a rövid, de hatalmas horderejű kijelentés elég világos választ ad iméinti kérdésünkre. Nem egyebet állít itt Isten Igéje, mint azt, hogy Krisztus

a történelemnek nem része, hanem a történelem felett áll, sőt maga a történelem is Krisztusért és váltáságművéért van. Ő az emberi történelem kezdete, végcélja és végső értelme is.

Augustus császár, Heródes király, Poncius Pilátus római helytartó, csupán eszközök voltak Isten kezében arra, hogy a Krisztussal kapcsolatos örök terve a földi történelemben megvalósuljon. Augustus parancsa „tereli“ Betlehembe Józsefet és Máriát. Az adóösszeírási kötelezettség nélkül Máriának nem jutott volna eszébe „minden órásan“ Betlehembe indulni. Márpedig Isten terve szerint Krisztusnak ott kellett megszületnie. Ha nincs Heródes, akkor nem kerül Jézus soha Egyiptom-

**FÜLE LAJOS:
ŐBENNE VAN**

KI fent leggazdagabb volt,
lent Ő lett legszegényebb,
hogy VELE gazdagodjunk:
ŐBENNE van az élet.

ba, holott Isten úgy tervezte, hogy onnan hívja ki őt. A korrump Poncius Pilátus nélkül pedig nem születik meg a kereszthalálról szóló ítélet. Ezért ő is Isten eszköze az évezredek próféciák beteljesülésében. Vagyis, Isten kezében eszköz volt mind a világpolitikát irányító római császár, mind a helyi politika méregkeverői: Heródes és Pilátus is. Mindez akkor is igaz, ha erről egyik érintett sem tudott. Ezek az emberek mélyen meg voltak győződve arról, hogy ők irányítanak mindent, a világ- és helyi politikát egyaránt. Úgy érezhették, hogy minden hatalom a kezükben van. De így látták ezt az akkor élő emberek is, és hatalmuk vagy szeszélyük miatt félték őket. Pedig ezek a politikusok csak eszközök voltak, hiszen „mindenek reá (Krisztusra) nézve vannak“!

Kedves Olvasóim! Legalább mi, hívő keresztyének ezt a Krisztust ünnepeljük a közlő karácsonyon! Ne feledjük: Krisztus napjainkban is a történelem középpontja! Ma is minden érte és reá

nézve történik. A világpolitika eseményei és a magukat nagynak tartó, fontos döntéseket hozó világhírű politikusok csak eszközök Isten kezében arra, hogy általuk üdvözítő terve megvalósuljon ebben a világban. A helyi, pitiáner magyar politikusok is, akik magukat nagynak vélik, vagy úgy gondolják, hogy Isten-, ember- és egyházellenes ötleteikkel sarokba szoríthatják, netán félretolhatják az útból Krisztust – megszegyenülve élük majd át, hogy nevüket és művüket talán már életükben elfelejtik. De, ha mégis fennmarad emlékeztük, akkor úgy emlegetik majd őket Jézussal kapcsolatban, mint Júdás, Pilátus vagy Heródes nevét. A Krisztus neve pedig akkor is egyre dicsőségesebben fog majd ragyogni.

Bennünket, Krisztusban hívő keresztyéneket viszont az a veszély fenyeget, hogy a körülöttünk történő gazdasági és politikai események foglyul ejtik gondolatainkat és indulatainkat, ezért elhisszük, hogy országunkban is minden történés a politikusoktól függ. Jó lenne, ha ez a karácsony a hívő nép számára józanodást és megvilágosodást hozna! Ismerjük tehát fel, hogy ma is minden Krisztusért történik! Ő a történelem Ura és célja, s itt minden reá nézve fog megtörténni. Másként ez nem lehetséges.

Isten szemében az ember „értéke“ attól függ, hogy tudatosan kapcsolódik Isten tervének megvalósításához, vagy tudatossága nélkül kényszerül arra, hogy Isten akaratát teljesítse. Ez utóbbiaké az értéktelen élet, legyen bár rangjuk vagy címük bármilyen hatalmas vagy fényes is. Az Isten akaratát tudatosan követő életek pedig értékesek, mert Krisztus jelenti értéküket.

Törekedjünk mindannyian arra, hogy Krisztus szemében értékes emberek legyünk!

Ne feledjük tehát, hogy 2005-ben és 2006-ban is „mindenek tőle, általa és reá nézve vannak“ Magyarországon is!

Sípos Ete Álmos

KI A MEGTÉRÉS CÉLJA?

Ezt a kérdést inkább így szoktuk fogalmazni: mi a megtérés célja. A megszokott válasz erre ez: a hívő üdvössége. És ez igaz is, csak nem a teljes igazság.

Mert Pál apostol valóban ezt válaszolta a filippi börtönőr kérdésére: Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz... (Csel 16,31). – Maga Jézus is így foglalta össze emberré lételének célját: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bővüljenek” (Jn 10,10). „Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa (üdvözítse), ami elveszett.” (Lk 19,10) A hitre jutás következményét is ebben látta: „Aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van...” (Jn 5,24). Ugyanezt tekinti Pál apostol is az újjászületés céljának és eredményének: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt...” (Ef 2,1).

A megtérés első gyümölcse tehát az, hogy a lelkileg halott ember életre támad, bűnbocsánatot, üdvösséget, örök életet kap – ingyen, kegyelemből, egyedül Jézus érdeméért.

A Szentírás azonban arra tanít, hogy a megtérés végső célja nem az egyén üdvössége, hanem az üdvösséget nyert hívő szolgálatba állása, az evangélium terjedése, végső soron Isten dicsősége.

Már az ószövetségi választott népnek ezt mondta az Úr: „Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában... légy a szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig” (Ézs 49,6). Isten kiválasztó kegyelmének célja tehát nem a nép kiválasztása volt, hanem szolgálatba állítása, a mindenható Istenről való bizonyágtétel, az ő dicsőségének szolgálata, „hogy szabadítása a föld határáig eljusson”.

Az Újszövetség pedig még inkább hangsúlyozza ezt. Hadd bizonyítsa ezt most néhány jellegzetes íge:

A megszabadult gadarai Jézussal szeretne maradni. Ő azonban ezt mondja neki: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírt nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled...” (Mk 5,19). Az elsődleges cél az volt, hogy megszabaduljon. Utá-

na azonban az következett, hogy erről tegyen vallást, és az emberek Jézust dicsőítsék.

A samáriai asszony élete meggyógyult a Jézussal való beszélgetés során. Számára azonban ebből magától következett, hogy bizonyágot tett a faluban Krisztusról, és ezzel ébredést indított el, mert az emberek Jézushoz mentek, napokig hallgatták, és sokan közülük megtértek (Jn 4,28-30. 39-42).

TÜRMEZETI ÉRZSÉBET:

ÚJ ÉV

Új év lép ma élem. Az arcán fátyol.
Nem láthatom a fátyolától,
nevet-e, sír-e, csúf-e, szép-e?
Virágot hoz, virágot tép-e?
Megindulok vele az új úton.

Nem ismerem, de biztosan tudom,
hogy a titokzatos fátyol mögött
Meváltóm csak, aki elrejtőzött.

Új év, add ide, add a kezedet!
Egy ének tölts el, bárhogya is vezet:
"Ó, milyen szép vagy élet, életem!

Tükrödben Meváltóm arcát szemlélhetem!"

A Hegyi beszédben Jézus mint magától értetődő programot említi: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyűjtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít minden embernek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5,14-16). – Jézus a világ világossága. Aki azonban fényt kapott már tőle, az maga is a világ világossága lesz – azért, hogy új éljen, hogy az emberek odataláljanak a Meváltóhoz, és Istent dicsőítsék. Ez a megtérés végső célja.

A missziói parancsban Jézus arra utasítja tanítványait, hogy tegyenek tanítványokká másokat is.

Az apostoli levelekben pedig különösen gyakran szólal meg ez az igazság: a megtérés célja a szolgálat, a misszió, Krisztus maga, az Ő dicsősége. Hiszen egyedül őérette történhet meg ez a csoda.

Világos és határozott a Gal 5,25 parancsa: „Ha a Lélek által élünk, akkor élünk is a Lélek szerint!” – A filippi keresztyének megtérése sem csupán önmagukért történt, hanem: „Hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban...” (Fil 2,15). – A Kol 2,6 szintén erre figyelmeztet: „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne.”

Az 1Pt 2,9 pedig komplett programot ad minden újjászületett hívőnek: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket...”

Tekintsük tehát mindnyájan nagy lehetőségnek és szent kötelességünknek, hogy Krisztust hirdesse, őt dicsőítse és emberek üdvösségét szolgálja a mi megszentelt új életünk és Jézusról való vallástételünk. A misszió végzését nem másoktól kell várnunk, hanem nekünk kell azt elkezdennünk és folytatnunk, mert minden megtért hívő feladata ez. Ennek érdekében legyen állandó könyörgésünk, hogy oltsa szívünkbe az Úr a lélekmentés szenvedélyét (ahogy ezt Siklós József fogalmazta), adja nekünk a bűnösök iránti mentő szeretetet, tegyünk meg mindent, hogy a Krisztus beszéde lakozzék bennünk gazdagon, és ne szegyélljük a Krisztus evangéliumát, hanem bátorsággal szóljuk azt. Bízunk abban, hogy az Úr ad nekünk szót szánk megnyitásakor. Csak nyissuk ki a szánkat, amikor erre lehetőségünk van, és amikor erre a Szentlélek indít. – Eközben fog megerősödni a mi hitünk is, eközben lesz egyre nagyobb bizonyosság bennünk a magunk üdvössége felől is, és eközben dicsőítjük meg Isten neve a mi egyszerű, de engedelmes hívő életünk által is. És ez a megtérésünk végső célja.

Cseri Kálmán

„BOLDOGOK, AKIK HIVATALOSAK...”

Békés megyében Szarvason születtem. Evangélikus háttérű családban nőttem fel. Nagyszüleim, szüleim mindkét ágon evangélikusok. Visszatekintve gyermekkori emlékeimre látom, hogy önmagában az evangélikusság, vallásos keretek, szokások követése nem jelentett valódi megtartó erőt. Akkor ugyanis még sem szüleim, sem nagyszüleim nem éltek hitben. Csecsemőként részesültem keresztelésben, 13 évesen konfirmáltam. Azonban mindkét esemény számomra és családomnak akkor még csupán formáságot, felszínes ünneplést jelentett. 6 éves koromtól 2-3 évig házi gyermek bibliakörös voltam, amelyet egy hívő, korábban diakonissza testvér vezetett. Innen maradtak meg ének – illetve bibliai történet – emlékeim egészen felnőtt koromig. Szüleimmel, nagymamámmal, bátyámmal évente néhányszor ellátogattunk az egyik helyi evangélikus gyülekezetbe. Ez nem jelentett többet egy-egy karácsonyi és húsvéti istentiszteletnél, vagy esküvői szertartásnál. Legtöbbször a kapun kilépve már nem emlékeztem sem az elhangzott igékre, sem az igehirdetésre. Nagymamámtól tanultam kötött szövegű reggeli és esti imádságokat, a Szentírás és üzenete nem hatotta át hétköznapjainkat. Isten általános gondviselésében éltünk, de igazán nem számoltunk vele döntéseinkben. Konfirmandus csoportunk sem formálódott közösséggé, magam sem értettem lényegét. Serdülő időszakomat és gimnáziumi éveimet Istentől, gyülekezetből – félig-meddig tudatosan – távol töltöttem. Tanulás, sportolás, baráti kör jellemezte mindennapjaimat. 16-17 évesen ráébredtem, hogy – barátaimtól legalábbis látszólag ellentétesen – nekem a diszkó-jellegű szórakozás semmiféle örömet, megelégedést nem ad. Éppen ellenkezőleg, körükből kívülállónak éreztem magam, lelkemben pedig úr tátongott, állandósult a hiányérzet. Kezdetben próbáltam ezzel nem foglalkozni, mondván, haladjon életem ‘a régi kerékvágásban!’ Ezzel csak altattam kapcsolat, rendezettség és békesség után szomjazó lelkiismeretemet. Leérettségizve úgy gondoltam, hogy majd a főiskolán az új társaság, új kapcsolatok, új környezet mindent meg-

változtat. Társal a házasságban, családban, gyermekekkel esetleg minden más lesz. 20 éves koromig, a főiskola első 2 évében így gondolkodtam. Közben egy szemesztert Angliában tölthettem ösztöndíjasként. 'Világot látva' csak fokozódott bennem a kérdés: Mi életem értelme, célja?! Hol a helyem ebben a világban? – Ott nem kaptam választ ezekre a kérdéseimre. Közben – a főiskolán – kötelező olvasmányként olvastam a Bibliát; végigfutva lapjait, nem igazán törődve üzenetével. Már évek óta hívtak a szarvasi

PBCZNYÍK PÁL: ISTEN AJÁNDÉKA

Isten élő ajándéka
Hozzánk érkezett.
Bűnösökért drága Fia
Szenvedt, vérezett!

Karácsonykor a mennyország
Földre költözött,
Mind az, aki Jézusban hisz:
Üdvbe öltözött.

gyülekezet ifjúsági csoportjába, én azonban újra és újra hűvösen elzárkóztam a hívás elől. Édesanyám ekkor már hitben élt és imádkozott családunk minden tagjáért. 1992 nyarán, az ifjúsági csoporttal egyszerű táborozás szándékával részt vettem egy csendes héten Nemescső-Győr–Sopronban. Az első napon kaptam egy igeverset (Jel 19,9): „Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!” Itt találkoztam először olyan fiatalokkal, akikből békesség, szeretet, megelégedettség tükröződött. Figyeltem őket, kérdeztem, kutattam: Honnan van bennük mindez? Kérdéseimre a héten elhangzott igemagyarázatokban, személyes beszámolóikban választ kaptam: ők már rádöbbenek elveszettségükre. Jézus Krisztus megismerésével helyreállt kapcsolatuk Istennel, s így életük rendeződött. Bűnükre bocsánatot nyertek, s követőivé lettek. Az egyik hétközi beszélgetés végén imádságban – életemben először – megszólítottam saját szavaimmal: „Jézus Krisztus! Ha létezel, akkor ismertesd meg magad velem! Add,

hogy értsem szavad, amit hallgatok és olvasok!” A hét vége felé haladva teljesen világos lett számomra, hogy a gyöttrő hiányérzet, s lelkiismeret nyugtalansága azért van bennem, mert – teljesen elzárkózva Isten elől – irányíthatatlanná, értelmetlenné, céltalanná vált életem. (Augustinus: „Nyugtalan az én lelkem, Istenem, mindaddig, amíg Tebenned meg nem nyugszik!”)

Hát ezért küszködöm a gyöttrő miértekkel! Azonban Isten nem hagyott a megoldás hiányában tovább szenvedni. Ráébresztett, hogy a Jelenések könyvéből idézett Bárány maga Jézus Krisztus. Ő helyettem és értem áldozta életét. Mindezt azért tette, hogy engem új élettel ajándékozzon meg addigi, Istent elutasító gondolkodásmódom, életvitelem helyett. Megértettem, hogy ő ma is az élő, feltámadott Isten, aki személy szerint engem is számon tart és szeret. Úr szeretne lenni teljes életemben. Terve van velem is, formálni, vezetni, szolgálatába állítani szeretne.

Egy beszélgetést követően, imádságban megvallva bűneimet, Jézust a szívembe fogadtam s rábíztam életem.

Jézus Krisztus átfőrmálta értékrendemet, kapcsolataimat. Új értelmet, célt adott életutamon. Már keresztyénként fejezhettem be a főiskolát, majd egy év angol tanítás után az evangélikus teológiát is. Egyetemi éveim alatt úgy láttam, hogy Isten a személyes lelkigondozás és a gyermekmunka szolgálatába állít majd. Négy éven át Szarvason, egy éve pedig Sárbogárdon az evangélikus gyülekezet keretei között munkálkodom. Új életem már Jézus Krisztuson alapul, s a vele való élő, szoros kapcsolat jellemzi. Igyekszem vezetése szerint szolgálni, hogy terve valósuljon meg életemben. Édesanyám még csecsemőkoromban, egy súlyos betegségem kapcsán megfogadta Istennek, hogyha meggyógyulok, akkor neki szánja életemet. Ez a hitben való nevelés elmaradt. Isten azonban hitre jutásakor „szaván fogta őt”, és mulasztása ellenére, Jézus Krisztusban, Isten megismertette magát velem, s életem Istennel, és szolgálatában telhet.

Melis Orsolya

KI A GYÜLEKEZET „FŐSZEREPLŐJE“?

Külföldi ruhacsomagból rám maradt egy fehér trikó, amin néhány vonással, de jól kirajzolódik a virágvasárnapi számár, hátán Jézussal, akinek a fején még a korona is látható. Meglátta rajtam ezt a trikót egyik szolgatársam, aki így kérdezett: – Tamás! Te vagy a király a Fasorban? – Ugyan már! – válaszoltam. Nem látod, hogy legfeljebb a számár lehetek, aki hordozza Jézust! De azóta nem veszem fel a trikót, mert az ilyen gondolatokat válthat ki másokból is.

Ez a jelenet újra megelevenedett előttem. Tegyük csak fel a kérdését: Ki is a „király“ a gyülekezetben? Ki van ott a „középen“? A lelkipásztor, akinek az igehirdetését hallgatjuk? Vagy a gyülekezet tagjai, akik körül forog az élet; akiknek központi kérdése ez: vajon jól érzem-e magam a gyülekezetben? Mit kapok ott? Mert sok gyülekezeti tagot ki kell szolgálnia a lelkésznek, munkatársaknak. Fontos kérdések ezek, ezért ne hamarkodjunk el a választ!

Jézus ezt mondta: „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem.“ (Jn 12,24) – Ezzel az igével válaszolt Jézus azoknak, akik szerették volna a kereszthalál mélységétől megóvni, a szenvedés elől más irányba hívni. Válaszával kifejezte, hogy milyen út vezet az élet, a „sok gyümölcscsel“ teli élet születése felé. Így lett kereszthalála is az örök élet egyedüli forrása. Ha a gabonamag „örzi“ magát, egymaga marad; ha a földbe esik és elhal – mint ahogyan ez megtörtént Jézussal –, milliók és milliók életét gazdagítja meg. Ugyanez az ige érvényes a hívő ember életére is. Persze, nagy a különbség Jézus és közöttünk. Amíg Jézus a szent, tiszta életét adta oda értünk, majd magára vette minden szennyünket, és szenvedett rettenetes testi-lelki halállal, addig a hívő ember a javíthatatlan és megromlott természetét adhatja halálba Jézus keresztségén (Gal 2,20: „Krisztussal együtt megfeszítettem...“), és a bűneitől szabadulhat. Nem ő él tovább, hanem él benne a Krisztus. Ez a mi mérhetetlen lehetőségünk. Ha ezt komolyan vesszük és folyamatosan „gya-

koroljuk“, akkor Jézus élete árad egyszerű hívő életünkbe.

Ennek elméletét jól ismerjük, helyeseljük is azt, de gyakorlati megvalósítása mégsem egyszerű. Sok gyülekezetben is gondot jelent a „régii hívők“ jelenléte, mert ők az „igazhitűek“, mindent jobban tudnak másoknál, akár a lelkipásztornál is. Néha rideg, ítélkező tekintettel szemlélnek mindent, a szolgálat helyett kritizálnak, ezzel nehezítik a gyülekezet életét. De más közösségben talán éppen ők jelentik a „kovászt“, mert imádságaikkal folyamatosan segítik a gyülekezetet. Szolgálnak akkor is, ha nem mindenben értenek egyet a lelkipásztornal, sőt ők az első számú segítői, rájuk mindig számíthat. Szeretetükkel mennyei erőteret „hoznak“ a gyülekezetbe. Ehhez újra és újra „meg kell hálnia“ saját elképzelésüknek, indulatuknak, akaratuknak, amivel Jézus élete lesz látható halandó testben.

A fentiek érvényesek a lelkipásztorra és az összes szolgálóra is. Ha magukra vagy egymásra néznek, akkor feltehetik a kérdést: – Kicsoda alkalmas erre? A helyes válasz ez: – Ami emberek nélkül lehetetlen, lehetséges az Istennél.

Egyszer valaki ezt tanácsolta: – Ha ébredést akarsz, húzz egy kört magad köré és mondd: – Uram! Adj ébredést, és ezen a körön belül kezd el!

Ehhez először ezekre a kérdésekre is választ kell adnod:

– Kiért, vagy miért vagy a gyülekezetben? – Mert tetszik az igehirdetés? Vagy mert kiszolgáltatnak? Esetleg, mert kedvesen fogadtak?

– Ha szolgáló vagy, akkor mi motiválja munkálkodásodat? – Talán az, hogy dicséretet kapsz, esetleg így kerülhetsz középpontba? S, ha egyiket sem kapod meg, akkor elmegy a kedved az egésztől?

A lelkipásztorok is tegyék fel a kérdést: – Kié a gyülekezet, ahol szolgálok? A jó válaszhoz ne így fogalmazzanak, hogy „az én gyülekezetem“, inkább így, hogy „a gyülekezetünk“, hiszen nem az övék. Ezért ismételt

ellenőrizték, hogy Jézust hirdetik-e, szolgálják-e, vagy pedig „kiszolgáltatják“ a híveket, esetleg érzéseiket, indulatukat, akaratukat engedik kibontakozni szolgálat címszó alatt? Görcsösen ragaszkodnak-e elképzeléseikhez? Vagy ellenkezőleg: mindenkinek tetszeni akarnak, és ezzel sodorják emberi akaratok, ötletek őket a gyülekezet-építésben?

Ha Jézus a „főszereplője“ a gyülekezetnek, akkor sokkal értékesebb lesz a tagok számára a közösség. Pál apostol az efézusi „véneknek“ úgy beszél a gyülekezetéről, a nyájáról, mint amit Jézus „tulajdon vérével szerzett“ (Csel 20,28). Ezért tekintünk úgy templomunkra, épületeinkre, mint Urunk „felségterületére“, a gyülekezet tagjaira pedig úgy, mint akiket ő hívott el, illetve szeretne elhívni követésére. Ezért a szolgálat (gyermekmegőrzés, takarítás, látogatás, kertrendezés, javítások, stb.) neki való szolgálat lesz. Számunkra pedig kiváltság, hogy végezhetjük. De az adakozásunk is neki szól. A bajokat, nyomorúságokat ő elé visszük. Közben pedig átéljük azt a kegyelmet, amiről így ír az apostol: „az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.“ (Ef 4,15-16)

Sok gyülekezetben a fenti ige még nem valóság. De az Úr célja az, hogy munkálkodjék azokon a helyeken is. Hadd kezdődjék, illetve hadd folytatódjék az új élet kibontakozása az ige szerint bennünk: „minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben“! Először egykét, öt, tíz, majd egyre több tag életében, ha a mi életünknek és gyülekezeti életünknek „refrénje“, vissza-visszatérő valósága lesz: „Királynő Jézust, Jézust koronázzátok!“

Végh Tamás

A MINDENSÉG CÉLJA

A filozófusok évszázadok óta kutatták, hogy miért van a kozmosz? Mi a mindenség létének célja? Találgatásoknál tovább nem jutottak. Nem is csoda: ha belegondolunk, egyetlen ember sincs abban a helyzetben, hogy a mindenség tényleges céljáról nyilatkozzon. Hiszen nem az ember alkotta a mindenséget. Továbbá azért sem, mivel az ember értelme nem végtelen, így még saját kis életterét sem tudja teljesen átlátni, ott is titkok sokaságával találkozik. A mindenség végcéljáról csak az nyilatkozhat, aki alkotta, így ismeri is a mindenséget. Isten – mivel jónak látta – a Lelke által közölte velünk ezt az egyébként kikutathatatlan titkot, és beavatott ismeretébe a Kol 1,16 és Zsid 2,10a szerint. A teremtett mindenséget (mikro- és makrokozmoszt, élőket és életteleneket, láthatókat és láthatatlanokat, egységükben és sokféleségükben) – csak és kizárólag Jézus Krisztusra nézve, vagyis érte teremtette. Ezért a mindenség úgy tekinthet Jézusra, mint meghatározott végcéljára – Jézus Krisztus pedig úgy tekint a teremtett mindenségre, mint ami érte létezik – s nem önmagáért, vagy az emberért van.

Amit előbb a mindenségről mondtunk, az igaz az egyénre is, aki ugyancsak Jézusra nézve és Jézusért teremtett. Ezért az ember nem a hasáért vagy hazáért, önmagáért, családtagjaiért, dicsőségért, élményekért, anyagi javakért, egyéb, esetleg szemétdombra valóért, hanem a Jézusért való életre teremtett.

FÜLE LAJOS: ÉRTE VAN

Micsoda fény az éjszakában,
micsoda csillagfényes ének!

– De a világ világossága
ez a felsíró, kicsi Élet,
gyermektestben e pici Fény!

Miatta oszlik el az éj.

A trónja még baromi jászol,
de Érte van minden karácsony,
s nem jött el e Földre hiába.

Előbb ugyan gúny, szitok várja,
s két összerótt, fekete szálfá
öleli testét: a kereszt...

– De hiszek a feltámadásban...

Higgyétek velem ti is ezt!

Mivel Jézus Krisztus örökké áldandó Isten, ezért azt mondjuk, hogy a mindenség célja a teremtett mindenségen kívül áll, hiszen ő nem teremtmény, s így nem része a teremtettségnek. Ugyanakkor Jézus Krisztus eljött közénk és itt járt a Földön és megismerhették őt. Lélegzet-elállító lehetőség belegondolni: a mindenség végcélja köztünk járt! Vonásait leírták a fül- és szemtanú evangélisták, beszámolóik alapján megállapíthatjuk, hogy Jézus a mindenség és az egyes ember létének tökéletesen páratlan célja.

Ha vesszük a fáradtságot, és Pál apostolnak a Jézusról szóló állításait sorra vesszük a (Kol 1,13b-20-ban), akkor ugyanerre a megállapításra juthatunk.

1) Mivel Jézus a mindenség végcélja, ezért a teremtett mindenség, s benne az egyén is, folyamatosan tőle függ. Ő az, aki meghatározza, hogyan és meddig létezik a teremtettség; hol, meddig és mikor uralkodnak a természeti törvények; s hová tart a történelem, s az egyén élete... Ahogy a futóversenyzők útját a cél is meghatározza – futásuk irányát –; úgy függ Jézustól a mindenség és benne minden ember. Vannak, akiknél ez a függés tudatos, mert hisznek és szavára figyelnek, szeretik, s engednek neki. (Zsolt 123,2: „mint szolgák szemei Uruknek kezére, úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem könyörül rajtunk.“ Zsolt 25,15: „Szemeim mindenkor az Úrra néznek, mert ő húzza ki lábamat a törből.“ 2Kr 20,12: „Mert bennünk nincsen erő e nagy sokasággal szemben... Nem tudjuk mit tegyünk, hanem csak Rád néznek a mi szemeink!“) Vannak azonban, akik tudatosan nem kívánnak tőle függni, sőt: láznak ellene. Micsoda meghasonlás: láznak az ellen, akitől függ létük, rövid életük minden másodperce! Különös azonban, hogy ennek ellenére Jézustól függnék – akkor is, ha nem akarják ezt. Mert az egyén, képtelen függetleníteni magát attól, akitől függ az egész mindenség. A mindenség egyik „részletecskéje“ csak Jézustól függhet, még akkor is, ha kézzel-lábbal tiltakozik ellene, és autonómiáját hirdeti. Ahogyan a folyó sodorja végcélja felé az árral szemben úszó

embereket is, hasonlóan viszi a mindenség árja a tiltakozókat is Jézus felé, akitől létük függ, s aki meghatározza rövidke életük pillanatait.

2) Mivel Jézus a mindenség végcélja, ezért egyedül ő ad a mindenségnek és benne az egyén létének is értelmet! Ő az egyetlen olyan cél, aki igazán és örökre értelmessé teszi azok életét, akik érte léteznek és rá nézve cselekszenek mindent. A nem hívő ember azért talál ki és tűz maga elé célokat, mert azt reméli, hogy azok értelmet adnak az életének, munkájának. Amíg el nem éri a kitűzött célt, addig értelmesebbnek is látja életét. Ámde, ha elérte, akkor élete értelmetlenné válik, ezért újabb célt kell maga elé tűznie, amit szorgalmasan meg is tesz. W. Bush egyik írásában rámutat, hogy az emberek ezzel a módszerrel újra meg újra elodázzák, hogy a főkérdésre válaszoljanak: mi az életem értelme? Végül kiderül, hogy nem tudják miért mentenek életeket, miért dolgoznak éjt-nappallá téve, miért szolgálják népet, miért teljesítik kötelességeiket... Aztán, ha eljön az idő és már nem tudnak célt tűzni maguk elé, vagy úgy látják, hiába tűznek ki újabb célt, már nem tudják elérni – betegség, idős korok miatt –, akkor az élet újra értelmetlenné válik számukra: elkeserednek, boldogtalanokká lesznek. Cél nélkül, ami értelmet adna az életnek – minek élni? Ugyanez a helyzet áll elő azokkal is, akik nagyon gyorsan érnek el mindent az életben, és már úgy látják, hogy nincs miért élniük – céljuk nem lévén – értelmetlenné válik életük. Hiszen a célban – minek tovább futni? Akik földi célokért élnek, azok a lelki mélyén mindig tudni fogják, hogy céljaik csak arra jók, hogy egy-egy életszakaszuknak értelmet adnak – de az életük egésze ettől nem lesz értelmes. Azaz: életük egésze voltaképpen értelmetlen. A sokak által elfogadott evolúció azt tanítja, hogy a mindenség és benne az élet véletlenül, rendkívül hosszú idő alatt, az élettelen anyagból fejlődött ki – minden külső beavatkozás nélkül. Mivel az említett tényezők nem céltudatos cselekvők, ezért az evolucionisták úgy vélik, hogy a mindenségnek nincsen megállapított végcélja – így nincsen, ami értelmet adjon

létének: létezése tulajdonképpen értelmetlen. Mennyire másképp látják ezt azok, akik Istenre hallgatnak! Hiszen ők elmondhatják, hogy Jézus értelmet ad a mindenség létének is; benne az ő népe, az Egyház létének, de még az én tiszavirág életemnek is! Kijelenthetjük, hogy az élet egészének csak akkor van értelme, ha az ember arra nézve él, akire nézve teremtett ő is, meg a mindenség is – ti. Jézus Krisztusra. Az ilyen emberek jellemzője az öröm: Zsolt 34, 6: „Akik rá néznek, azok felvidulnak, arcuk meg nem pirul.” Ez nagyon is érthető, hiszen Jézus olyan a számukra, mint a zárókő a boltívben: ő tartja össze s rendezi harmonikus egésszé az életüket! Ő az, aki a rá nézők életét beilleszti az érte élők Egyházába, aminek tagjai arra törekszenek, hogy legyenek magasztalására dicsőségének! Az ilyen emberek Jézus által megtalálják helyüket a hatalmas mindenségben, és kezdik magukat otthon érezni. Érthetetlen kegyelem az, ha valaki azért a Jézusért élhet, aki értelmet ad a mindenség létének, az Egyház létének, s átéli, hogy porszemnyi létének is ő ad örökre értelmet.

3) Mivel Isten a mindenséget Jézusért alkotta, ezért a mindenséget és benne az egyes embert is végcéljához, Jézushoz vezeti. Jézus az ómega, akihez végül kikerülhetetlenül megérkezik a mindenség egésze. Semmi és senki nem maradhat ki abból a végcélhoz érkezésből. Ézs 17,7: „Ama napon Teremtőjére tekint az ember és szemei Izrael Szentjére néznek.” A teremtettség célba érkezik – mert Isten céljába juttatja. Teilhard de Chardin spekulációi szerint az Isten a világot evolúció által hozta létre, és annak felhasználásával sodorja Jézus felé. Végül az emberiség az evolúció hullámain elérkezik az ómega pontba, és mindenki üdvözüli. Nem! Isten nem evolúciós fejlődés által hozta létre a világot, és nem is azáltal juttatja Fia elé a mindenséget. Ő Igéje által teremtett, és hatalmas Igéje által juttatja Fia elé a mindenséget, de a legkevésbé sem azért, hogy kivétel nélkül mindenkit üdvözítsen! Az üdvösség napja itt és most van, mindazoknak, akik hallják Jézus Krisztus evangéliumát és hisznek őbenne: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem

lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36) Vagyis, a célba érkezés az újjászületett hívőknek az örök üdvösség kezdete lesz, amíg Jézus ellenségeinek az örök kárhozát kezdete. „Ha valaki nem találtott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vették.” (Jel 20,15)

Vajon mi, akik a legegyszerűbb dolgokat, pl. egy zseblámpát, vagy dugóhúzózt arra használjuk, amire való – vajon az életünket mire használjuk? Az arra való, hogy Jézusért legyen, akiért van a mindenség! Kérded: Miért vagyok? Azért, hogy reá nézve, érte élj, akire nézve és akiért létezik a mindenség, s aki Augustus császár idejében, megszületett Betlehemben, szűz Máriától – s golgotai keresztyén életét áldozva elvégezte a megváltást –, majd visszatért mennyei dicsőségébe!

Sípos Ete Zoltán

* * *

Tájékoztatjuk Olvasóinkat, hogy a 2005. évf. 3. sz.-ban A hitelesség elárulása c. írásunk a Factum c. folyóirat 2005/4. száma A. Schick: Jesus Christus, Leonardo da Vinci und der Heilige Gral, valamint Browns Mutmassungen sind widerlegt c. cikke felhasználásával készült.

ÉRTELEM A TEREMTETTSÉGBEN

A 136. Zsoltár első tizenkét versében a szerző a teremtés csodája, és az Egyiptomból való sikeres kivonulás miatt dicsőíti az Urat. Mindkettőről úgy beszél, mint történelmi tényről. Egy és ugyanazon zsoltárban olvashatunk a teremtésről és a szabadulásról. Isten saját kezűleg hozta létre a világot, és vezette ki népét a fogságból. Nemcsak az eget, a Földet, a Napot, a Holdat és a csillagokat teremtette meg, hanem választottaival is törődik. A Biblia mindenütt úgy tesz bizonyosságot a teremtésről, mint valóságos történéstől. Ha ezt nem fogadjuk el, akkor annak értelmetlenség lesz a következménye.

Mi a legfontosabb dolog, amit a teremtésben Istentől kaptunk? Az élet. Isten teremtő munkájával nekünk értelmes életet adott, aminek fő jellemzője, hogy vele örökre együtt lehetünk, és bölcs gondolatait megérthetjük. Az értelmes élet szoros közösség az egyedül bölcs Istennel (Júd 25). Ádám és Éva nem semleges térférlől indult el, hanem a legbensőségesebb szeretetkapcsolatból fordított hátat teremtőjének.

Ha az élet csak véletlenül keletkezett, akkor igazán nem meglepő, ha valaki rövidebb vagy hosszabb keresés után sem találja az értelmét és az értékét; majd a drogot, az alkoholt, az öngyilkosságot, vagy az abortuszt, az eutanáziát választja. Ha az életnek nincs értelme, akkor az élet ellentétének, a halálnak sincs. Ha az élet véletlenszerűen jött létre, akkor értékét nem kell megbecsülni.

Hemingwayről Nobel-díja után sokan azt gondolták, hogy élete csúcspontjára ért. Pedig minden addiginál elhagyatottabb lett, és egy különös „vadász baleset”-ben meghalt. A gyilkos vadászpuska saját kezében, nem véletlenül sült el. Számára az életnek már semmi értelme nem volt, teljesen értéktelenné vált. Ezen magas irodalmi elismerése sem segített.

Vizsgáljuk meg, hogy Mózes első könyve első két fejezete alapján az értelmes emberi életnek milyen jellemzői vannak? Így kezdődik az igeszakasz: Kezdetben. Ez arra utal, hogy az időt Istentől kaptuk: akkor elkezdődhetett az élet, fennmaradt,

és lesz folytatása is. Vagyis: volt múltja, van jelene, és lesz jövője.

A másik jellemző, hogy a Mindenható teremtette a teret. Mit mondhatunk a térről? Azt, hogy háromdimenziós: van szélessége, hosszúsága, és magassága. A Szentháromság a teremtő munkában ott hagyta finom kézjegyét. Mind az időben, mind a térben szép hármasság figyelhető meg. A teremtettségben, az élet, az idő és a tér harmonikus összhangban, értelmes összefüggésben áll egymással. Isten intelligens céllal teremtette a Földet, a kis világító testet, és a nagy világító testet. Teremtett világunkban a térnek logikus köze van az időhöz. Hogyan is határozzuk meg az időt? Egy nap azt jelenti, hogy bolygónk – amin élünk – egyet fordul a saját tengelye körül. Milyen egységei vannak még az időnek? Egy hét abból áll, hogy hét nap egymás után telik el – Isten ezt a mintát adta nekünk a teremtésben. A hónapokat a Holdnak a Földet megkerülő mozgásából számoljuk ki. Egy év alatt pedig a Föld megkerüli a Napot. Terem-

tönk az égitesteket azért adta, hogy használjuk őket értelmes módon. Az emberiség rossz úton jár, amikor teremtett dolgokat imádvá, ezekből akarja megtudni sorsát. Azért kaptuk a többi bolygót, hogy teljesen világossá váljon számunkra az idő folyása. Az idő fogalmát nem tudjuk pontosan definiálni sem filozófiailag, sem fizikailag, de azt, hogy az idő az emberi élet során napok, hetek, hónapok és évek szerint múlik el, azt világosan látjuk, és jól össze is tudjuk kapcsolni a teremtett világ nagyobb látható elemeivel. Például két legfontosabb keresztyén ünnepünket is a bolygók segítségével határozzuk meg. Ezért esik minden évben más időpontra a Húsvét és a Pünkösöd. A Húsvét a tavaszi nap-éj egyenlőség utáni első Holdtölte utáni első vasárnap. Ezt az égitestek mozgásából tudjuk kiszámolni. Isten az ünnepeket is értelmes felhasználásra adta. Nem azért, hogy teremtett tárgyakat ünnepeljük, hanem azt a csodálatos munkát, amit elvégzett (Zsolt 136,12).

Ha az előbbieket nem fogadjuk el, akkor értelmetlenséghez jutunk. Sem az időt, sem a teret, sem az életet nem tudjuk megérteni a teremtés nélkül. Isten az Éden kertjét arra adta az embernek, hogy művelje. Küldetést kapott, hogy megértse a természetet és Isten akarát. Ha elvetjük a teremtettséget, akkor a természettel és a Bibliával való kapcsolatunk értelmetlenné válik: nem lesz értelme a munkának és a pihenésnek, a hétköznapiaknak és az ünnepeknek.

Számomra azért csodálatos az idő, a tér, és az élet valósága, mert történelmileg felfogható léptékűek. A fejlődés-elmélet (evolúció) évmilliókkal és milliárdokkal számoló időskálája felfoghatatlan, és értelmetlenséghez vezet. Holott Isten átlátható léptékű időbe, csodálatosan tervezett térbe helyezte a mérhetetlenül gazdag életet, és az ember számára érthetővé és értelmessé tette azt.

Nézzük tovább a bibliai történetet! Mi az ember jellemzője? Többek között az, hogy férfivá és nővé teremtett. Nemisége nagy jelentőséggel bír. A véletlenszerűen kialakuló élet elképzelésével össze-egyeztethetetlen az egyszerre megjelenő ellentétes nemű egyedek léte, amik szaporodásra alkalmasak, és életképes utódokat hoznak létre. Vak véletlen hatására ez nem történhet meg. Csak Isten teremthette a nemiséget, ő gondoskodott

arról, hogy férfiak és nők is legyenek a Földön. A szexualitással lehetővé tette, hogy az első emberpárnak gyermeke szülessen; szaporodjanak és sokasodjanak, családokat alapítsanak, társadalmat építsenek. A Szentháromság finom kézjegye szépen kitér a férfi-nő-gyermek hármasságában is. Világunk értékrendje, és értelme a teremtéstörténetből indult ki. A nemiség, a házasság, a család, a gyermek, a társadalom mind ide vezethető vissza. A Biblia megbízhatóságába vetett hit azért igazán nagy érték, mert ha elfogadjuk, hogy valamennyi ember egy emberpártól származik, akkor abban a pillanatban elkerülhető bármiféle fajelmélet. Nem lehet bennünket elhíttetni, hogy vannak magasabb rendűek, és alacsonyabb rendűek. Isten teremtési rendjében ilyen nincsen. Néha mi férfiak félremagyarázunk, hogy a férfi magasabb értékű lenne. A férfit és a nőt Isten egyenlő értékűnek tekinti, csak a férfire nagyobb felelősséget bízott. Mai társadalmunk egyik súlyos értelmetlensége, hogy a férfiak nem merik vállalni felelősségüket. Holott ez Istentől kapott küldetésük – már a teremtéstől kezdve. Isten nem arra alkotta Ádámot, hogy másokra mutogasson, hanem, hogy őrá figyeljen, és felelősen cselekedjen. Tehát a nemek szerepeinek és felelősségének a kérdése is a teremtéshez nyúlik vissza.

A teremtés értékét jól kifejezi, hogy valaki mennyire becsüli meg a házasságot és a családot. Szociálpszichológusok megfigyelték, hogy egy társadalom jövőbeli életképességét ott lehet igazán jól lemérni, ha megkérdezik a tizenéves lányokat, mit mondanak arról, hogy szeretnének-e kisbabát, örömmel házasodnának-e meg. Ebből nagy biztonsággal kideríthető, hogy az adott társadalomnak milyen lesz a jövője. Természetesen a családalapítás és a gyermekvállalás csak egy későbbi életkori szakaszban történik majd meg, de az egész valahol ott kezdődik, hogy vágyakoznak erre a kislányok. Van-e a családnak és a házasságnak értéke az adott országban? Mert ha ezek nem értékek, akkor minden értelmetlen: nem Istentől kaptuk életünket, házasságunkat, családjunkat, gyermekeinket, társadalmunkat, szülőföldünket, nemzetünket. Akkor nem kell házassági hűséget kérni. Akkor nem számít az, hogyha házasságtörés történik. Akkor az ember eldöntheti, hogy milyen kapcsolatban akar élni. Pedig

Isten nem Ádámot és Jánost, vagy Évát és Mártát teremtett, hanem Ádámot és Évát. Ezzel egyértelműen meghatározta a szexualitásukat, a párok összetételét a házasságban. Isten számára a homoszexualitás nem helyes rend, nem elfogadható megoldás. A tiszta kapcsolatot már a teremtésben elénk adta. Szexualitásunkat a házasságon belüli öröme, és parancsolatának: a szaporodásnak és a sokasodásnak az áldására adta. Nem tehetünk kényünk, kedvünk szerint bármit.

A Genézis táborban – 2005 nyarán – minden tudományterület képviselője igyekezett a maga hathatós érveit felhozni az evolúció cáfolatára. Szociológiai szempontból is megfogalmazhatóak komoly kétségek a fejlődés-elméleti elképzeléssel szemben. A teremtéstörténet szerint az egész emberiség egy emberpártól származik, és tőlük szaporodtunk és sokasodtunk el úgy, hogy ma már lassan hét milliárdan leszünk ezen a bolygón. Itt következik egy nagyon fontos érv. Kérem, hogy jegyezzük meg! Ha az evolúciós időskálán vesszük az emberiség korát, akkor már közel egymillió évvel ezelőtt a mai emberhez hasonló lények éltek a Földön. Ha teljesen minimális népesedési rátával számolunk, amikor a feltételezett emberek elkezdtek szaporodni, akkor a jelenleginél hatványozottan nagyobb populációnak kellene lennie a Földön. Még akkor is, ha figyelembe vesszük, hogy közben katasztrófák, háborúk és nem várt visszahúzó események történhettek. Hozzávetőlegesen egymillió év alatt hihetetlenül el kellett volna szaporodnia az emberiségnek. Sokkal jobban illeszkedik a jelenkori népesség számához, ha az emberi életet egy tízezres nagyságrendű időléptékben mérjük inkább. Ilyen távlatból könnyebben levezethető és elképzelhető a jelenlegi közel hétmilliárdos populáció. Tehát a népesedéstudomány oldaláról – ugyanúgy, mint a kémia, a biológia, a fizika, az orvostudomány, a genetika, a geológia és a teológia területéről is – csak sokasodó kérdések vehetők fel. Nem kapunk értelmes választ az élet eredetének kérdésére.

Végezetül tekintsük át, hogy: mi is az értelmes élet? Abból indultunk ki, hogy az egyedül bölcs Isten értelmes életet adott a teremtésben. Az élet értelmét az Istentől elfordult ember mindenhol próbálja megtalálni. Űrszondákat küld a kozmoszba,

rádió jeleket fog a világról, kutatja az anyag titkait. Megpróbálja kitágítani tudatát, beleveti magát a gyönyörökbe. Mégis értelmetlenül tapogatózik a sötétben, holott az élet értelme itt van a szemünk előtt. A legvilágosabban azokban az információkban, amit a Biblia és az élet gazdagságának csodája tár elénk. Ha valaki értelmes üzenetet akar felfogni, akkor olvassa el a Teremtés könyvét, és nézze meg a DNS ámulatba ejtő kód-szerkezetét. Ilyen gazdag információs rendszereket nem érdemes máshol keresni. Az élet a mérhetetlenül intelligens Teremtőtől származik, aki megteremtette annak helyét, idejét, rendjét és célját. Életünk értelme a látható valóságban teremtéssel kezdődött el, de a láthatatlan világban az újjáteremtéssel (újjászületéssel) teljeseedik ki.

Ha Isten teremtett, akkor életem értelme az, hogy vele rendezett kapcsolatban legyek, tőle értsem meg, hogy mire

teremtett, mi a küldetésem, hogy akaratát felismerve őt dicsőítsem, hogy örüljek neki, mert ő adott örök életet. Egy fantasztikusan összerendezett, ámulatba ejtő pontossággal megtervezett valóságot (látható és láthatatlan világot) kaptunk tőle. Ő ajándékozott nekünk mindent, amiben élhetünk, mindent, amit értelmesen használhatunk. Mind a látható, mind a láthatatlan világban helyet készített számunkra.

Mi volt Ádám és Éva életének értelme a bűneset után? Isten megteremtette őket a saját magával való közösségre, de ők fellázdáltak, hátat fordítottak teremtetjüknek, nem hallgattak szavára (nem fogadtak szót). Engedetlenségük volt, és kiűztek a Paradicsomból. A Mindenható nélkül életük értelmetlenné vált. De a bölcs Teremtő nem feledkezett meg bölcsstelen teremtményeiről. Tudjuk, hogy, aki meghallja az evangéliumot, annak az élete értelmessé válik, és

megmenekül az értelmetlenség igájából. Ádámnak és Évának Isten személyesen hirdette az evangéliumot. Méghozzá egy ígéret formájában, rögtön a bűneset után (1Móz 3,15). Ha a Mindenható Isten személyesen hirdeti a szabadulást a nélküle való értelmetlenségből, akkor nekem nincsen kétségem abban, hogy aki azt meghallja, annak az élete értelmesre fordul.

Ádám és Éva hallották az örömhírt. A mi nagy vigasztalásunk az, hogy noha őszüleink elrontották a kapcsolatot, amit ajándékba kaptak Istentől, a Teremtő mégsem feledkezett meg rólunk. Életünk értelme – egyszerűen fogalmazva –, hogy dicsőítsük és szeressük az élet Urát, örüljünk neki, hogy ő van. Mennyei Atyánk gazdagon árasztja ránk az élet értelmét a teremtésben, és a megváltásban, a vele való személyes kapcsolatban és küldetésünk elvégzésében.

Weber István

A TEREMTÉS TEOLÓGUS SZEMMEL

A teremtés kérdésével már sokszor foglalkoztam. Általában azzal az előfeltevéssel, hogy igaz az, ami a Szentírásban le van írva. Most más szempontból gondoltam végig: Mi van akkor, ha nem igaz? Ha nem valóságos az, amit Mózes első könyvében olvasunk? Milyen hatással lenne ez keresztyén hitünkre és gondolkodásunkra?

Nagyon érdekes, amire jutottam. Magam is meglepődtem, hogy a Bibliának mennyire fontos, sőt elengedhetetlen része a teremtéstörténet: a legalapvetőbb üzenetek közé tartozik. Az Istenről szóló kijelentés csonka, torz és értelmetlen, a bibliai kinyilatkoztatás alaptalan nélküle.

Ha nem fogadjuk el a teremtés bibliai beszámolóját történetileg hiteles leírásnak, akkor annak három szükségszerű és súlyos következménye lesz:

1.) HAMIS ÉS TORZ ISTENKÉP

Hitünk alapja az Istenről alkotott képünk. Istenképünk pedig meghatározza egész hitrendszerünket, világszemléletünket és életgyakorlatunkat. Vagyis a torz istenkép végzetes következménye az életgyakorlatunkban jelenik meg. Tehát,

aki rosszul gondolkozik Isten személyéről, az az életében rossz döntéseket fog hozni. Az, hogy mit gondolunk a világ eredetéről (a teremtést vagy valami más elméletet fogadjuk el) döntő módon meghatározza istenképünket. Így a kérdés tehát nem elvont, elvi probléma csupán, hanem valami olyan dologról van itt szó, ami befolyásolja egész hitünket, és végső soron a mindennapi életünket is.

A Szentírás a teremtéstörténettel kezdődik. Nem véletlenül. Ennek nem csupán kronológiai oka van. Hiszen kezdődhetne akár az örökkévalóság eseményeivel is, ha Isten időrendi sorrendben akarta volna kijelenteni önmagát és igazságait. Mégis azt tartotta a legfontosabbnak, hogy mindenek előtt elmondja magáról, hogy ő a Teremtő, mindenek a forrása. Ha azt mondanánk, hogy a kijelentés első lapjai nem történeti tényeket írnak le, akkor a Biblia egy hazugsággal kezdődne. Isten bemutatkozik, és rögtön valami valótlanul állít önmagáról? Ihlethet-e ilyet a Szentlélek? Ha igen, akkor rögtön megkérdőjeleződik az egész Szentírás kezdetének az ihletettsége. Ez akkor is igaz, ha valaki nem vonja teljes egészében

kétségbe a teremtéstörténetet, csupán annak részeit. „Nem az egész hazugság, de mégis valami nagyot mondás van benne.“ Az előbbi következtetés így is szükségszerű.

Ha Isten ezt tartotta a legfontosabbnak bevezetésként elmondani magáról, akkor nekünk ezt komolyan kell vennünk. Ha a világ nem teremtés által állt elő, hanem valamilyen más úton-módon, akkor Isten nem mindennek a kezdete. Ha nem ő a kezdet, ha nem belőle indult ki minden, akkor ennek szükségszerű következménye az, hogy nem ő lesz a végpont sem. Miért is lenne a végpont, ha tőle függetlenül is van élet? Ha nem ő az egyetlen öröktől fogva létező, akkor elfogadhatatlan, hogy ővé legyen a végszó a történelemben. Így tehát a teremtés elvetésével megkérdőjeleződik az ítéletnek és az örökkévalóságnak a realitása is.

Továbbá: ha Isten nem teremtője mindennek, akkor nem mindenek felett való. Ha a világ tőle független módon létrejött, akkor megkérdőjeleződik mindenhatósága, és ezzel együtt, kétségessé válik világkormányzó hatalma is. Nem mindenható és világkormányzó, mindössze egy tényezője a kozmosznak? Ha a

Folytatás a melléklet után

teremtést nem tulajdonítjuk Istennek, akkor Isten végtelen intelligenciájának az egyik leglátványosabb jelét vonjuk kétségbe. Az Isten nagyságának a legkézzelfoghatóbb és leghatalmasabb jele a teremtett világ. Ennek következtében Istent sokkal kisebbnek gondolja az, aki nem hisz a teremtésben, mint az, aki hisz.

Elmondhatjuk tehát, hogy a teremtéstörténet elutasításával egy hamis és torz istenkép rajzolódik ki. Olyan Istennek a képe, aki nem elég intelligens, hogy a mindenséget létre hozza. Aki nem mindenható, nem kormányzója a világmindenségnek. Aki „nagyot mondó”, azért, hogy az emberek mindent neki tulajdonítsanak. Így az egész Biblia hitelessége megkérdőjeleződik.

2.) MEGKÉRDŐJELEZŐDNEK A SZENTÍRÁS ALAPVETŐ TANÍTÁSAI

Ha a teremtés beszámolója nem történelmi tény, akkor érthetetlen a bűnbe esés leírása. Ha megkérdőjeleződik a bűneset története, akkor csak kitalált az ember elveszett állapota. Miért mondjuk azt, hogy elbukott az ember? Hiszen, ha a világban minden a fejlődés útján halad, és az ember ennek a csúcán áll, akkor nem beszélhetünk bukásról, romlásról, elveszett állapotról, hiszen, akkor minden egyre jobb, fejlettebb lesz.

- ♦ A teremtés kétségbevonásával megkérdőjeleződnek más, alapvető bibliai szakaszok is, mint például a Tízparancsolat. Az isteni törvényadás hiteltelen, hiszen a negyedik parancsolatban Isten a teremtéssel érvel (2Móz 20,11). Ha ebben az alapvető dokumentumban hazugság van, akkor az megkérdőjelezi az egész törvény megbízhatóságát.
- ♦ Kérdéses lesz a házasság eredete, a házasság intézménye is, amely szintén a teremtés része. Igaza lenne azoknak, akik ma azt hirdetik, hogy a házasságot el kell vetnünk, mert pusztán emberek által kitalált rossz megoldás, ami mára már idejét múlt? Ha nem fogadjuk el a teremtést, akkor az ehhez hasonló érveléseknek mindenképpen van létjogosultsága.

Végül, ha megkérdőjeleződik a Szentírás első könyvének ihletettsége, akkor mennyire bizhatunk meg más részeiben, vagy a teljes egészben? Ha nem alapozhatunk Mózes könyvére, akkor mit ér

az Újszövetség? A Szentírás teljes tanítását alá lehet így ásni. Majd ezt a gondolatot továbbvive:

3.) FELBORUL A SZENTÍRÁS BELSŐ LOGIKÁJA

Ha valaki áttanulmányozza, akkor megállapíthatja, hogy a Biblia végtelenül logikus könyv. Részai egymásra épülnek, és átfogó, logikus világképet adnak. Ennek a tökéletes világképnek a segítségével gyakorlatilag az élet minden dolgára magyarázatot kaphatunk, és megérthetjük, hogy mi-miért történik. Mi, honnan származik? Hova tart? Mi az értelme?

KERESZTURY DEZSŐ: ESTI IMÁDSÁG

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélkül indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezetted;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalom;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Ha azonban a teremtést elutasítjuk, akkor hitünk központi elemei teljesen értelmetlenné válnak. Így a bűnről szóló bibliai tanítás zavaros, és a bűn kérdés megválaszolatlan marad, a megváltás pedig teljes egészében szükségtelenné válik. Istennek Jézus Krisztusban megjelent üdvözítő tervére semmi szükség sincs. Az ember nem bukott, így Istennek nem kell megmentenie. A Biblia központi üzenete (az evangélium) teljességgel fölöslegessé válik. Különösen igaz ez, ha valaki a teremtést elvetve, a fejlődés-elméletet (evolúció) fogadja el, mint világnézetének alapját. Az egyenesen kizárja a megváltásnak a szükségességét. Hiszen, ha az ember mindig fejlődik, és mindig jobb lesz, akkor mi szükség van arra, hogy Isten megváltsa. Ha az ember nem elveszett, akkor reményteljes jövő áll előtte.

Ha a teremtés beszámolójának történetiségét kizárjuk, akkor kétségbe kell vonnunk az újjászületés lehetőségét is. Hiszen az Ige azt mondja: „Isten ugyanis, aki ezt mondta: 'Sötétségből világosság ragyogjon fel' – a Szentíró itt a teremtésre utal –, „ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.“ (2 Kor 4,6) Ha nem Isten gyújtott világosságot a teremtésben, akkor a mi szívünkben sem tud Isten világosságot gyújtani. Vagy miért gyújtana szívünkben világosságot, ha a teremtésben sem történt ez meg? A Biblia az újjászületésről nagyon gyakran úgy beszél, mint újjá-teremtésről. Ha a teremtést elvetjük, akkor milyen alapon fogadjuk el az újjá-teremtés lehetőségét?

De a teremtés összefügg az igehirdetés kérdésével is. Hiszen, ha nem igaz az, hogy minden Isten szavára állt elő, és hogy Isten szava teremtő erő, akkor az igehirdetés csupán emberi erőlködés. Az én reménységem, amikor igét hirdetek az, hogy nem csupán én beszélek, hanem Isten a Lelke által igéjét megáldja, és szava, ma is olyan hatalmas, mint a teremtéskor. Újjá tud szülni, hitet teremt (Rm 10,17). A hirdett Ige Isten eszköze, ami által végzi munkáját. Az igehirdetés nem arról szól, hogy csupán én igyekszem meggyőzni az embereket. Erre én nem lennék hajlandó, mert annak nincs értelme, hogy én győzködjem az embereket. Az igehirdetésnek egyedül akkor van értelme, ha a hirdett Ige Isten szavává válik, hiszen akkor a Mindenható ezzel csodát tesz emberi életünkben. Megváltoztatja szívünket, gondolkodásunkat és életvitelünket. Ha Isten szava nem teremtő erő, ha nem képes teremtményeit formálni, akkor nincs értelme az Igét hirdetni. Azonban tudjuk és tapasztaljuk, hogy teremtő Urunk bennünket is szava által teremtett újjá, és formál.

Végül, ha feladjuk a teremtésről szóló beszámolót, értelmetlenné válik a bibliai etika. Istennek nincs jogalapja beleszólni az ember életébe, mivel nem ő adta azt. Ha nem ő az alkotó, akkor milyen alapon kéri számon az embertől az életét, hogy hogyan él vele? Ha nincs teremtés, akkor nincsen joga Istennek utasításokat adni életünkre nézve, hogy mit tegyünk. Hiszen, milyen alapon szólhat bele?

Végezze ő is a dolgát, és végezzük mi is. Ő is azt teszi, ami neki jól esik, és én is azt teszem, ami nekem tetszik. Ha nem ő a teremtő, ha ő nem áll felettem, ha nem tőle származik az életem, akkor nincs értelme erkölcsről beszélni.

Kevesen néznek szembe azzal a kérdéssel, hogy Isten teremtő hatalmát kikapcsolva, semminek sem lesz értelme.

Például, miért beszélünk arról, hogy a gyilkosság bűn? Miért mondjuk azt rossznak? Hát rossz annak, aki elszenvedi, de a másinak jó, mert megszabadul az ellenségétől. Ki dönti el, hogy jó vagy rossz? Minden abszolút relativává válik, ha nem számolunk Istennel. És ezt mindenféle morális normára lehet alkalmazni. Miért lenne bűn a lopás, a hazugság stb., ha az

nekem, vagy a másinak jó, aki éppen csinálja?

Tehát világosan látszik: ha nem fogadjuk el a Szentírásnak a teremtésről szóló beszámolóját történeti ténynek (valóság-nak), akkor a Biblia logikája megbukik, az evangélium szükségtelenné, keresztyén-ségünk értelmetlenné válik.

Sípos Alpár Szabolcs

ENGEDD, HOGY FORMÁLJON!

(Hubert Frank, salzburgi prédikátor igehirdetéséből)

A közszereplők – különösen a politikusok – közül mindig hallunk olyan személyekről, akiknek jelleme megkérdőjelezhető. Amíg a közéletben gyakran játszik alárendelt szerepet a jellem, addig Jézus közelében annak formálása döntő jelentőségű.

Vizsgáljuk meg most annak az apostolnak, Jánosnak bibliai életmodelljét, aki Jézusnak ún. „kedvenc” tanítványa volt! Célunk ezzel az, hogy mindeközben hangsúlyossá tegyük ezt a kettős jelentésű felszólítást: Engedj Jézustól érkező kihívásnak és felhatalmazásnak – úgy, mint János!

ENGEDJ A KIHÍVÁSÁNAK!

Engeded-e, hogy az Úr jellemedet, lényedet átformálja? Kihívásként fogadod-e erre a felszólítást? János például apostol volt, de ez nem jelentette azt, hogy jelleme nem szorult formálásra. Azt a tanítványt, aki a kor asztali etikettje szerint Jézus kebelén nyugodott, nem afféle puhány alakként kell elképzelni! Szó sincs erről. Hiszen Jakab nevű testvérével Jézustól a „mennydörgés fiai” nevet kapták. Amikor a samáriai falu lakói Jézust nem fogadták be, a testvérpár tüzeső pusztítását kívánta a falura (Lk 9,51), később pedig a maguk díszhelyeit akarták biztosítani az eljövendő mennyei birodalomban. Jézus mindkét esetben figyelmeztette őket, megértette velük: Barátaim, így nem megy! De nem bocsátotta el maga mellől őket, ezt mondva: Veletek nem boldogulok, lecseréllek benneteket!

Vajon miért nem mond Jézus ma sem ilyet? Elsősorban azért, mert Jézus sokkal türelmesebb és megértőbb, mint mi lennénk hasonló helyzetekben. Jézus tud-

ja, hogy mellette az életnek célja van; olyan, amit nem lehet gyorsan, egyik napról a másikra elérni.

Tegyük fel mi is a kérdést: Jellemünkkel milyen célja van Istennek? A Gal 4,19-ben ezt olvassuk: „... amíg ki nem ábrázolódik bennetek a Krisztus...” Az Ef 4,13 hasonló gondolatot fogalmaz meg: „... míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten megismerésének egységére, érett férfúságra, arra a nagykorúságra, amelyben elérjük a Krisztus teljességét...”

Pál apostol más helyen is így ír: „... tanítunk minden embert, teljes bölcseséggel, hogy úgy állítsuk az Isten elé, mint aki Jézus Krisztusban tökéletes.” (Kol 1,28)

Az elveszettek megmentése Urunk fontos célja, de legalább olyan értékes számára az, hogy a megmentettek érettségre jussanak. A levelekben többet olvashatunk a hitre jutottak érettségéről, mint a hitetlenek megmentéséről. Ez figyelemreméltó arány.

Isten célja ugyanis az, hogy lényünk, jellemünk Jézushoz egyre hasonlóbba váljék. Ez érthető is, hiszen, ha már a Jézussal való élet kezdetekor tökéletesnek kellene lennünk, egyikünknek sem volna semmi esélye az új életre. De Jézus így hívogat: Úgy jöjj, amint vagy! – ahogyan olvassuk is: „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” Az „amint vagyok, jövök” lehetősége nem valamilyen természetes, alanyi jog, ami magától értetődően jár az embernek, hanem egyedül Isten végtelen kegyelmének köszönhető. Isten azért döntött így, mert egyébként egyetlen ember sem állhatna meg szent jelenlétében. Isten Jézus személyében siet elénk, így vele közösségbe kerülhetünk. Jézus keresztyé-

nekem, vagy a másinak jó, aki éppen csinálja?

arról tudósít, hogy Isten példátlan módon, felülmúlhatatlan mértékkel tesz nekünk szívességet.

Mai keresztyénységünkben viszont érzékelhető az a tendencia, ami Istennek ezt a nagyvonalúságát, előzékenységét sajátos módon, önmaga előnyére szeretné kiterjeszteni. Mert azt, hogy „Jöjj, amint vagy!” így értelmezi: „Maradj csak olyan, amilyen vagy!”

Ez a szemléleti mód óriási tévedés, mert, aki valóban Jézus közelségében szeretne élni, az képtelen olyan maradni, amilyen volt. Ilyen eltorzultan csak az gondolkodhat, akinek Jézusról alkotott képe tökéletlen, ezért arra van szüksége, hogy Jézus Krisztusról átfogó, teljes, azaz újszövetségi ismeretet nyerjen.

Jézusban szeretjük felfedezni az emberi vonásokat, de ez nem baj, mert ő valóságos ember is volt. Éppen János hangsúlyozza írásaiban, hogy Jézus hozzánk hasonlóan valóságos, hús-vér emberként élt. De ő nemcsak emberi formájában ismerte, hanem – először a megdicsőülés hegyén, majd a mennyei jelenések vételekor – Úrként is látta. „Amint megláttam, lábához estem, mint egy halott, ő pedig jobbát rám téve így szólt: Ne félj, én vagyok az Első és az Utolsó...” (Jel 1,17)

Megtérésünkkor Istenről, Jézusról csak elképzelésünk van, ami nem a tökéletes valóságot mutatja be; a hitre jutáskor szent felfedezőútra indultunk. Ószövetségi kifejezéssel: szent földre léptünk. Mózeshez így szólt a parancs: „Olld le a te sarodat lábadról; mert a hely, amelyen állsz, szent föld” (1Móz 3,5). Természetesen nem a talaj volt szent, hanem Isten jelenléte, Isten szentsége volt a meghatározó.

Gondolhatunk itt Jóbra, akit Isten példa nélküli módon dicsér meg: „Feddhetetlen, igaz, istenfélő és bűngyűlölő“ – nincs hozzá hasonló ember a földön. Talán ő az egyetlen, akinek Istenről alkotott képe teljes volt, bár megpróbáltatásai előtt még csak a felszínt érzékelt Istenből, de utána meglepő felismerésre jut: „Fülemmel hallottam felőled, most pedig szememmel látlak téged. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban.“

Tehát nem elégséges a hallásból való Isten-ismeret, engedj tehát Jézus kihívásának, és válaszd jelenlétét akkor is, ha ez azzal jár, hogy többé nem maradhatsz olyan, amilyen vagy! Engedj a kihívásnak, ahogyan János is engedett!

ENGEDJ JÉZUS FELHATALMAZÁSÁNAK!

Jézus szeretné az ember lényét és jellemét megújítani. Azért végzi ezt a munkáját, hogy életünket ne a régi romok között folytassuk, hanem az Úrral új utakon indulhassunk el. Neki mindenkivel van terve, ezért engedd te is, hogy Jézus felhatalmazzon terve végrehajtására! – úgy, ahogyan Jánossal is tette: „Kiválasztott közülük tizenkettőt, hogy vele legyenek...“ A keresztyén élet meghatározásának egyik feléről olvastunk itt: az a keresztyén ember, aki állandóan Jézus közelében él. A másik „felét“ az idézetet tovább olvasva ismerhetjük meg: „... és kiküldje őket prédikálni, és hatalmuk legyen a betegségek meggyógyítására, és az ördögök kiűzésére“ (Mk 3,14). Keresztyén ember tehát az, aki állandóan Jézus közelében él, továbbá az ő nevében szól és cselekszik. Az erre irányuló isteni döntést nevezzük felhatalmazásnak. Ezzel a felhatalmazással gyógyított Péter és János pünkösöd után (Lásd: a születésétől fogva sánta történetét, vagy a Szentlélek vételét Samáriában!).

Felhatalmazást az ember nem szerezhet csak úgy, az kizárólag felülről kapható. Ez igaz megállapítás mind a szellemi, mind a világi hatalomra nézve. Gondoljunk például Pilátus és Jézus párbeszédére: „Hát nem tudod: nekem van hatalmam arra, hogy akár szabadon bocsássalak, akár megfeszítselek? Jézus így felelt: Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked.“ (Jn 19, 10-11)

Amikor valaki hatalommal felruházva jelenik meg, az a többi ember maga-

tartására is kihat. Megfigyelhetjük például, hogy az utakon száguldó gépjárművek azonnal csökkentik sebességüket, amikor gazdájuk rendőr jelenlétét észleli. Azért, mert a rendőr hatáskörébe tartozik a büntetés kiszabása mindazokra, akik túllélik a megengedett sebességet. Tehát az, akire hatalmat ruháztak, hatással van mások magatartására.

SIKLÓS JÓZSEF: MEDDIG?

Meddig követsz engem?
Az első báránycsászár-képig,
hogy aztán elszaladj veled?
A konfirmációig,
hogy utána átvedd a táskaradiót, karórát?
Az első imádságig,
melyre Isten másképp felelt, mint vártad?
Az első gúnyos megjegyzésig:
Még ilyen maradi vagy?
Az első koporsóig,
mely mellett sírva állasz?
Az első ajánlatig,
mely mintha előnyösebbnek látszana?

Az első ajtóig,
mely bizonyágtételel előtt bezárult?
Az első ökölcspapásig,
mely miattam lesújt rád?

Az Otthonig, hol nem lesz éjszaka
és fényben zeng a Báránycsászár éneke,
s győztesek homlokán ragyog a korona?

Nem maradsz le valahol?

Meddig követsz engem?

Lehet, hogy sokan úgy gondolják: ők nem vágnak erre; és nem is kérnek a hatalomból. Arra készek, hogy Jézus formálhassa jellemüket, de a hatalom nekik nem való; hiszen ők nem apostolok. Igazuk van, valóban nem apostolok, de a hatalom feltétele sem az apostolság. A János evangéliumának első részében, a 12. versben ezt olvassuk: „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.“ Ismerünk olyan karizmatikus gyülekezetet, aminek már az elnevezése is tartalmazza ezt a kifejezést; ezek az „Exusia (hatalom)“ – gyülekezetek; tagjaik nyilván nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy Isten gyermekeként

hatalmat kaptak. De mit jelent az, hogy az istenfiúsággal különös felhatalmazás is jár? Mi a hatalom? Ez csak a karizmatikusok sajátja, vagy azoké, akik látványos szolgálatban állnak, mint pl. a TV-evangélisták?

A valóság az, hogy Isten minden gyermeke kapott hatalmat. A hatalom pedig egészen egyszerű dolgot jelent, azt, hogy a hívő ember mindarra képes, amit Jézus tőle kíván. Minden megbízást végre tud hajtani, mert Isten mellé rendeli az ahhoz szükséges hatalmat is.

Nincs tehát reális alapja annak a hitvitkozásnak, hogy a „véghezvitelhez hiányzik az erő, a hatalom.“ De akkor hol akad el az engedelmessége az ilyen embernek?

Első gyermekünk olyan óvodába járt, ahol kialakítottak számukra egy kuckót. Ez egy félig-meddig lesötétített sarokban, puha matracokból álló fészek volt, plüssállatokkal és kellemes zenével. Minden gyermek bevihette a kedvenc kazettáját, és lehetőségük volt arra is, hogy, ha bánatosak voltak, akkor oda visszavonuljanak. Majd egy idő után kijöttek a kuckóból, és a játék a megszokott mederben folytatódott. De az is előfordult, hogy valaki hosszabb időszak után sem bújt elő; legtöbbször otthoni problémái, vagy a szülei közötti feszültség miatt.

A példához hasonlóan, a hívő ember problémáira utal az, ha keresztyénsége kizárólag a Jézus közelségében nyert kellemes érzésekből áll. Az persze igaz, hogy a komfort-keresztyénséghez nincs szükség hatalomra, az a harchoz szükséges.

János apostol is így élte ezt át. Evangéliuma, levelei mind az akkor vívott lelki harcok eredményei. A keresztyének életére a szüntelen harc a jellemző; akár szívesen fogadjuk ezt a tényt, akár nem. A „kuckóba“ történő tartós visszavonulás nem visz bennünket előre.

A keresztyéni lét egyrészt jelenti a Jézus közelségében való élelét, másrészt viszont – felhatalmazásával – a bizonyágtételt és a cselekvést. Ez utóbbi kettő összetartozik. Mert a hatalom akkor válik hatékonyvá, amikor valaki kész a határozott állásfoglalásra: „Legyetek mindig készek megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet, de szelídséggel és istenfélelemmel.“ (1Pt 3,15) János apostol is

ilyen határozottan foglalt állást a római kor császárkultuszával szemben azzal, hogy nem volt hajlandó Domiciánus császárt úrként és istenként tisztelni. Ezért Pathmos szigetére száműzték.

Bennünket, európai keresztyéneket jelenleg sem börtön, sem száműzetés nem fenyeget, de egyre növekszik annak valószínűsége, hogy keresztyén voltunk miatt hátrányokkal kell számolnunk. Különösen akkor, ha nem veszünk részt a vallások

egyre erőteljesebb összemosásában, és Jézusról, mint egyetlen üdvözítőről teszünk vallást.

Annak pedig, aki még mindig inkább a kuckót választaná, szeretnék néhány verset a 145. Zsoltárból a szívére helyezni: „Közel van az Úr minden őt hívóhoz, mindenkire, aki hűséggel hívja őt. Beteljesíti az őt félőknek kívánságát.“

Kik az istenfélők? Olyan emberek, mint János, akik elfogadták a kihívást, hogy

Jézus formálja jellemüket; akkor is, ha az nem mindig kellemes folyamat. És olyan emberek, mint János, akik engedtek Jézus felhatalmazásának. Nem a kuckóban töltenőd, hanem az olyan életre, ami Jézusért nem bújik el a harc elől.

Hiszen közel van az Úr mindazokhoz, akik őt hívják – és azoknak segít. De, mert Isten segít, ezért keresztyénként folyamatosan Jézus közelében élhetünk, nevében szólhatunk és cselekedhetünk. Ámen.

KÖZÉLETI KERESZTYÉN

Van-e közéleti felelőssége és kötelezettsége a hívő embernek? Ilyen és hasonló kérdésekkel többször találkozom. Ez nem új keletű dolog. Mindig voltak és most is vannak ateisták, kommunisták, liberálisok, akiknek az a programja, hogy az Isten népét kirekesszék a közéletből. Ezt éltük át éveken keresztül a II. világháború után. És voltak naiv hívők vagy megfáradtak, akik nehezen bírták a küzdelmet és a nyomást, és inkább menekültek, mint hogy a harcot és a megaláztatást vállalják. Sok mindenre lehet Igét találni. Még erre a magatartásra is. Anélkül, hogy a két szélsőséggel és a közte lévő állásponttal vitába szállnék, a János evangéliuma 17. részéből hadd idézzem Jézus szavát. Jézus így könyörög értünk főpapi imádságában: „Nem azt kérem, vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket.“ Az Isten népének mindig az adott világban kell élni. Nem élhetünk esszénus módra, kivonulva a pusztába, sem remeteként. Meggyőződésem, hogy csak abban a világban élhetünk, ami van, amibe Isten állított bennünket, és ahol Isten épp úgy a világ, mint a mi dolgaink Ura; ismeri és figyelemmel kíséri annak minden rezdülését. Meggyőződésem, hogy abban a világban kell helyt állnunk, amiben vagyunk, számot adva Istennek.

Évekkel ezelőtt, amikor valahogy összesűrűsödött és kiéleződött ez a probléma, akkoriban olvastam a Filippibeliéhez írott levélben: „Ne nézze ki-ki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másét is. Az az érzület legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is lakozott.“ Nagy örömet jelentett, hogy a Szent Lélek a két versben írott „is“-re hívja fel a figyelmet. Az „is“ mellérendelő kötőszó, önmagában

véve jelentéktelen, de a maga helyén és összefüggésében csodálatos hangsúlyokat tesz nyilvánvalóvá. Milyen indulat volt Jézusban, mi motiválta lényét és küldetését? Az, hogy amikor az Istennel egyenlő formában volt, nem tartotta ragadománynak, hogy Istennel egyenlő, hanem megüresítette magát, és ebből a megüresítésből és alázatból adódott, hogy nemcsak az Atya Istennel, hanem az emberekkel is azonosulni tudott. Jézus istenségének, valóságos Isten-voltának és valóságos ember-voltának az egyensúlya

BÓDÁS JÁNOS:

HANYATTESETT BOGÁR

Hanyatt vágta az elvonult vihar,
hever égnak vetett lábaival.

Gyámoltalan a semmibe kaszál,
s vagy irgalomra, vagy csodára vár;

mert soha senki nem gondol vele,
kábán vergődik, fogy az ereje.

Pedig, ha egy kéz fölemelte volna,
virágorért most vígan kóborolna.

Tán azzal teszed szebbé a világot,
ha a fetrengőt útjára bocsátod.

jut kifejezésre az 5. vers „is“ szavában. Mi, akik Jézus Krisztus követői vagyunk, mi is csak egy egyensúlyi állapotban lehetünk keresztyének, Krisztus-követők. Az ősi keresztyén himnusznak, amit Pál idéz, ez a megalapozó gondolata folytatódik abban a megaláztatásban, amelyik a kereszthalálban teljesedik ki. Az apostol érvelésként és példaként írja le azok

számára, akik a Krisztuséi. És itt hadd térjek vissza a 4. versben szereplő „is“-re. Pál a maga hasznát és dicsőségét kereső, versengő embernek mondja, hogy „ne nézze ki-ki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másét „is“. Az önző, önközöntő, bűnös embert arra biztatja, hogy önmagát megtagadva éljen. Annak a példája szerint, akiről neveztetik. Légy tehát krisztusi ember!

Általában két kategóriában gondolkodunk. Van az egyén mint individuum, és van az emberiség mint kollektívum, amely kisebb-nagyobb közösségekben él. Nekünk nem a két véglet között kell megtalálnunk a helyes arányokat, hanem lényünk szerint a helyünket úgy, hogy egyszerre érvényesül mindkettő. Nagyon egyszerűen és logikusan a 4. vers „is“ szavával fejezi ki mindezt Pál. Az én olvasatomban ez úgy értendő, hogy az ember igazán csak akkor ember, ha közösségi lény. Önmagamból nem léphetek ki, és mindent ennek megfelelően észlelek és ragálok, és ha kiszakítom magam, akkor is beletartozom nem is egy, hanem a közösségek egész láncolatába. Ezt fejezi ki a kettős nagy parancsolat második fele is: Szeresd felebarátodat, a másik embert, azaz a bajbajutottat mint önmagadat. Egyrészt a szeretet felől sem mindegy, másrészt önmagam léte felől sem, hogy milyen ez az élet, s hogy én Jézus példája nyomán, az ő megbízatásából hogyan veszek részt az életben. Ha igazán közösségi ember valaki, vállalva Jézus Krisztus követését, és közösségi lényként az emberek iránti szeretet és kötelezettség határozza meg életvitelét, akkor lehet só és világosság. Azok az emberek, akik így hatottak ránk, azokért

vagyunk igazán hálásak Istennek. „A vasbordájú szentek“ c. könyv Cromwell Olivérről szól. Maga a cím is elgondolkodtató. Annak idején, amikor olvastam, az fogott meg, hogy ő a maga hétköznapi életét kívánta élni birtokán, és mások unszolására sem volt hajlandó kimozdulni. De – ha jól emlékszem – 42 évesen egy belső kényszer alapján elő kellett, hogy álljon, és kellett, hogy vállalja a számára

sem könnyű, az egész ország történelmét befolyásoló döntéseket. De gondoljunk a reformátorokra! Vagy azokra, akik ugyancsak vállalták Krisztus követésének útját, úgy, hogy az életük sem volt drága. Hosszú sort lehetne felidézni: Zwinglit a cappeli síkon, Bonhoeffert a koncentrációs táborban, Martin Luther Kinget, a polgári harcost, vagy az Erdélyben bebörtönzött és a Duna-deltába hurcolt papokat,

lelkészeket. Nincs olyan keresztyén, aki a lelki gettósítás állapotát akár önszántából, akár kényelemből elfogadhatná.

A kiváltképpen való út mindnyájunk számára az imádság útja. Sokszor az imádságok nyomán dől el, hogy mit tesz vagy enged meg Isten e világban, de az imádság közben te magad is megértheted és eldöntheted, hogy téged mire indít Isten.

Orosz Ferenc

ÉBREDÉSI MOZGALMAK (I. rész)

A 18. századi Európában, főleg német nyelvterületen, a teológiai tanításban uralomra jutott egy olyan, máig ható irányzat, amely kétségbe vonta Isten Igéjének a Szentlélektől való ihletettségét és ezzel annak isteni tekintélyét. Alig háromszáz évvel a reformáció után már egészen más szellemben kezdték hirdetni az Igét a szószékeken. Jézus többé nem volt Isten Fia, már nem a megígért Messiás, hanem pusztán emberi eszménykép, nagy erkölcsi tanító – amilyenek más vallásokban is találhatóak. Ettől fogva alig esett szó bűnbánatról és bűnbocsánatról, megtérésről, újjászületésről, az Úrnak odaszentelt élet fontosságáról. Súlyos, máig ki nem hevert következménye ennek az elvilágiásodásnak, hogy a gyülekezeteket megfertőzte egyféle hitetlen szellemiség. A századforduló „nagy lelki Szahara“ képét mutatta, mind a református, mind evangélikus vonalon. Azonban a sivatagban is fakadnak források, vannak pálmaligetek. Isten Szentlelke minden időben ad ébredést.

Angliában, az anglikán egyházban szinte megalakulásától kezdve állandóan történtek lelki ébredések, amelyek az egyház megújulását reformátori szellemben kívánták megvalósítani. A 19. században ezek egyike a Samuel Wilberforce püspök által megindított evangéliumi mozgalom volt, ami nagy hatást tett az egyházi életre. Különösen a rabszolgaság elleni harcban, illetve a külmiszió indulásánál játszott jelentős szerepet. Ennél azonban sokkal erőteljesebb volt az az irányzat, amely az „igehirdetők fejedelmének“, Charles Haddon Spurgeonnak (1834-1892) nevéhez fűződik.

Spurgeon baptista volt, de teológiailag – a gyermekkeresztvéget kivéve – Kálvin

tanításaihoz ragaszkodott. Már 16 éves korában megtért, és egészen fiatalon óriási tömegeket vonzott prédikációival. Nemsokára Londonban lett igehirdető, és 1861-ben külön templomot építettek, ami több ezres hallgatóságát fogadta be (Metropolitan Tabernacle). Mintegy harminc évig hirdette az Igét, mindig zsúfolt gyülekezet előtt. Teológiát hivatalosan soha nem tanult, laikus igehirdető volt. Ennek ellenére buzgó önképzéssel elsajátította a legfontosabb teológiai ismereteket. Héberül és görögül is megtanult, hogy a Bibliát eredetiben olvashassa. Később külön teológiai szemináriumot alapított, ahol maga képezte ki a jövőbeni lelkészeket. Éles harcot vívott a teológiai liberalizmus ellen, s talán éppen az ő fellépésének köszönhető, hogy a kongregacionalisták, metodisták és baptisták ebben az időszakban különösen közel kerültek egymáshoz.

Skóciában, a presbiteriánus államegyházban szintén felütötte fejét a racionalizmus. Akárcsak Angliában, itt is gyorsan terjedt a kezdtek felvilágosodás eszméje, ami az egyházfegyelem fellazulásához vezetett. Az új lelkes hirdetője volt Thomas Chalmers (1780-1847) lelkipásztor is, mindaddig, amíg súlyos betegségbe nem esett. Betegágyán Wilberforce, Pascal és Kálvin könyveit olvasva jutott vilárosságra, s fogadta el Jézus Krisztust megváltójának. Felépülése után egyre erőteljesebben hirdette az evangéliumot. Főként a szegény munkások, bevándorlók körében munkálkodott, s bizonyágtétele nyomán egyre többen tértek meg. Belőlük gyülekezetet szervezett, ahol mindenkinek volt szolgálata. Közben az egyházban kitört a háborúság a lelkészválasztás jogáról. A régi egyházjog szerint

ebben döntő szava a földesúrnak, s nem a gyülekezetnek volt. Sokan kifogásolták ezt, s a tiltakozók vezérszónoka Chalmers lett. Eleinte csatát nyertek, a zsinati határozatnak azonban nem tudtak érvényt szerezni. Emiatt követőivel együtt (mintegy ötszáz lelkész) kiváltak az államegyházból, és létrehozták a Skót Szabad Egyházat, amelynek hitvallása a Westminsteri Hitvallás lett. Az új egyház erőteljesen ragaszkodott az eredeti kálvini reformációhoz.

A 18. század második felében, Skóciában, élő hitre jutott egy testvérpár: James Alexander és Robert Haldane. Eladták tekintélyes birtokukat, és mint szabad evangélisták hirdették Isten örömmüzenétét. Szolgálatuk nyomán sokan hitre jutottak, így hatalmas ébredés támadt az országban. Miután a hivatalos egyház kivetetette őket, önálló kongregacionista egyházat hoztak létre, ahol szigorú egyházfegyelmet gyakoroltak. Vasárnapi iskolákat alapítottak, teológiai iskolát hoztak létre, és egyre több evangelizátort képeztek ki. Robert Haldane (†1846) hamarosan missziói útra Párizsba érkezett, de mivel ott nem talált követőkre, ezért Genfbe utazott. A várost akkorra már megfertőzte a racionalizmus metyele, Kálvin tanításaira nem nagyon emlékeztek. Robert magánlakásban, főként diákoknak tartott alkalmakat, ahol végigmagyarázta a Római levelet. A hatás leírhatatlan volt: hallgatói közül többen megtértek, még lelkészek is. Közöttük volt Merle d'Aubigné, a későbbi nagy Kálvin-kutató is. Rövidesen egy külön egyházat hoztak létre, ami meglehetősen eltért a reformációi vonaltól. Inkább Zinzendorf és a „szabadegyház“ Darby tanításai hatottak rá.

Egy másik ébredés is indult ebben az időben, amelyet Césár Malan neve fémlel. Malan sokáig ragaszkodott egyházához, ám, amikor megfosztották tisztességétől, önálló gyülekezetet hozott létre. Ennek tagjai kötődtek a reformatori tanításokhoz, és szoros kapcsolatot tartottak fenn más, hasonló jellegű skót és holland csoportosulásokkal. 1830-ban Merle d'Aubigné vezetésével megalakult egy ún. evangéliumi társaság, amit különböző felekezethez tartozó keresztyének alkottak. Nyilvánvaló pozitívumai ellenére ebben a társaságban jelentkezett először az ún. „általános keresztyénség” gondolata, ami később már más kegyességi irányzatokban is fellelhető. Hatására alakult meg 1846-ban az Evangéliumi Alliance, amelynek gyökerei ily módon a genfi ébredésbe nyúlnak vissza.

A 19. században szinte mindegyik skandináv országban volt lelki ébredés. Svédországban két lelkész hirdette nagy hatással az evangéliumot: Schartau és Rosenius. Norvégiában támasztott Isten Lelke egy laikus ébresztőt, Haugét. Jelentős munkát végzett később Ole Hallesby lelkész is, aki önálló, hívő teológiai főiskolát alapított 1908-ban. Talán Dániában volt az ébredés tüze a legkisebb, de Grundtvig püspök működése mégis ébresztő hatású volt.

Hozzánk, magyarokhoz legközelebb talán a finn nép körében végbement lelki ébredés áll. Több ébredés hullám söpört végig Finnországon, amelyek közül legismertebb a finn parasztproféták mozgalma, az ún. köríti-ébredés, ami Paavo Ruotsalainen (1777-1852) nevéhez fűződik. Miután élő hitre jutott, útra kelt a finn tanyavilágban, a

tóvidéken, és hirdette az Úr Jézust. Élete végig az ébredést szolgálta, Isten nagyon megáldotta munkáját. Sokan a lelkészek közül is mellé álltak, elfogadták tanításait (amik megegyeztek Luther tanaival, a Biblia üzenetével). Neve ismert lett egész Finnországban. Sajnos, az akkori finn hivatalos egyház lelkészei, vezetői ellene voltak a kibontakozó ébredésnek, és 1839-ben perbe fogták a felébredteket (ez volt a hírhedt kajaloki per). A bíróság az összejöveteleiket betiltotta, Ruotsalainent pénzbüntetésre ítélte, a lelkészeket elmarasztalta. Az ébredés magasra lobbant tüzét azonban bírósági ítélettel nem lehetett kioltani. Paavot hirdette az evangéliumot, nemcsak hazájában, hanem a környező balti államokban is. A köríti-mozgalom pedig ma is él, évente több alkalommal is tartanak konferenciákat, lelki alkalmakat.

Egy másik parasztproféta, Laestadius révén a svéd Lappföldön, Pajala nevű városkából indult el egy hatalmas lelki ébredés. Laestadius egy lapp szolgálólány bizonyágtételére tért meg, s lett ismert igehirdetővé. Bizonyágtételére sokan megújultak, hitre jutottak. A mozgalom hamarosan a szomszédos skandináv államokra is áttért. Az ún. laestadiánus közösségek napjainkban is megtalálhatók, igen eleven lelki életet élnek. *(Folyt. köv.)*

Margit István

FONTOS KÉRDÉSEINK

sorozatunk következő előadásai:

- **január 8.:** *Kegyelem vagy fegyelem?* (gyermeknevelés napjainkban)
- **február 12.:** *Isten kényszeríthető-e imádsággal?*
- **március 12.:** *Rabok vagyunk vagy szabadok? (ellenőrzött társadalom)*

Az előadás 17 órakor kezdődik a Bp., Nagyváradi téri ref. templomban (Üllői út 90.). Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Az előző előadások hanganyaga a helyszínen megrendelhető.

A Biblia és Gyülekezet 2006. évi térítési ill. előfizetési díja

- Árus példány 320,- Ft/darab,
- Előfizetésnél 425,- Ft/darab ill. 1.700,- Ft/év Magyarországon,
- Csoportos előfizetés (legalább 10 példány) 1.500,- Ft/év Magyar.-on,
- Előfizetés külföldre: 3.500,- Ft/év európai országokba, 4.500,- Ft/egyéb országokba

*

Előfizetéseket a folyóirathoz mellékelt „ÉBA” utalványon, ill. folyószámlánkra fogadunk el: **11742331-20003610 (Ébredés Alapítv.)** Köszönettel fogadunk támogató előfizetést, ami a nehéz anyagi körülmények között élőknek biztosítja a folyóirathoz jutást. Névre szóló támogatásnál közölni kell a támogatott nevét is.

*

A kiadó köszöni az Olvasók folyóirathoz való hűségét!

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAMOK

(2006. január–december)

– **ALAPFOKÚ** –

PÉCEL:

- V. r. - jan. 20-22.; VI. r. - febr. 24-26.;
- VII. r. - márc. 24-26.;
- VIII. r. - máj. 12-14.; IX. r. - aug. 18-20.;
- X. r. - szept. 22-24. ♦ I. r. - aug. 25-27.;
- II. r. - okt. 6-8.; III. r. - dec. 15-17.

szervező: *Biblia Szövetség* - 2119 Pécel,

Kálvin tér 2/B, tel.: 28/452-334

BP.-ÚJPEST:

- I. r. - febr. 11-12.; II. r. - márc. 18-19.;
- III. r. - máj. 20-21.; IV. r. - szept. 9-10.;
- V. r. - okt. 28-29.; VI. r. - dec. 2-3.

szervező: *Lóránt Gábor* - 1041 Budapest,

Szt. István tér 24.; tel: 369-6222

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY:

- I. r. - febr. 18-19.; II. r. - jún. 10-11.;
- III. r. - szept. 16-17.; IV. r. - dec. 9-10.

szervező: *Nyíri Antalné* - 4220 Hajdú-

böszörmény, Kálvin tér 19., tel.: 52/561-325

BP.-RÁKOSFALVA:

- VII. r. - ápr. 8-9.; VIII. r. - jún. 10-11.;
- IX. r. - szept. 2-3.; X. r. - okt. 14-15.

szervező: *Nagy Károly* - 1106 Budapest,

Kerepesi út 69., tel.: 260-6943; 261-4585

DEBRECEN:

- III. r. - febr. 4-5.; IV. r. - máj. 13-14.;
- V. r. - szept. 30-okt. 1.; VI. r. - nov. 18-19.

szervező: *Juhász Attiláné* - 4024 Debrecen,

Liszt F. u. 4. II/10., tel.: 52/311-754

NYÍREGYHÁZA:

- III. r. - jan. 28-29.; IV. r. - márc. 4-5.;
- V. r. - máj. 27-28.; VI. r. - szept. 16-17.;
- VII. r. - nov. 25-26.

szervező: *Gubányi Mihályné* - 4400 Nyíregyháza, Fazekas J. tér 7. V/45.,

tel.: 20/456-00-46

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni. Pécelen bentlakás és teljes ellátás van. A kihelyezett tanfolyamokra a résztvevők naponta bejárnak, és mindenki önellátó.

Folyóiratunk legközelebb 2006. húsvét előtt jelenik meg. Lapzártá: 2006. február 20.

A Biblia Szövetség tervezett éves programja (központi szervezésben - alapfokú bibliaiskola külön lapon)
– 2006 –

JANUÁR

8. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
28. Előadások nőknek (Bp., Nagyvárad tér, 10 óra)

FEBRUÁR

12. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
- 20-24. Lelkigondozói konferencia (Berekfürdő)*
25. Előadások nőknek (Bp., Nagyv. tér, 10 óra)
27. Kelet-magyarországi lelkészkonferencia
(Hajdúböszörmény)

MÁRCIUS

12. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
25. Előadások nőknek (Bp., Nagyv. tér, 10 óra)

ÁPRILIS

- 3-8. BSz vezetők konferenciája (Pécel)
4. BSz Tanácsának ülése (Pécel)
9. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
22. Hitmélyítő csendesnap (Hajdúböszörmény)
29. Előadások nőknek (Bp., Nagyv. tér, 10 óra)

MÁJUS

1. Közgyűlés és tavaszi csendesnap
(Bp. Nagyvárad téri ref. templom, 10 óra)
14. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
21. BSz csendesnap (Debrecen - Mester u.)
27. Előadások nőknek (Bp., Nagyv. tér, 10 óra)
31. Emeltszintű bibliaiskola jelentkezési határideje!

JÚNIUS

10. Családi nap (Pécel)
- 19-23. Teológiai konferencia (Pécel)
24. BSz Tanácsának ülése (Pécel)
- 25-30. Házassággyógyító konferencia (Szépalma)**
- 26-júl. 1. Ifjúsági vakáció 10-13 éveseknek (?)
- 26-júl. 1. Ifjúsági vakáció 14 év feletti lányoknak (?)

JÚLIUS

- 3-8. Pedagógus konferencia és hitmélyítő hét*
- 3-8. Ifjúsági vakáció 14 év feletti fiúknak (?)
- 9-16. Ifjúsági kenu tábor (?)

- 10-15. Lelki konf. felnőtteknek (Pécel)
- 17-22. Genézis tábor (Pécel)
- 23-29. Házassággyógyító konferencia (Pécel)

AUGUSZTUS

- 7-12. Ifjúsági hitmélyítő hét (?)
- 7-12. Állami otthonos lányok konferenciája (Pécel)
20. Hitmélyítő konferencia (Nyíregyháza)

SZEPTEMBER

2. Családi nap (Pécel)
10. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
23. BSz Tanácsának ülése (Pécel)

OKTÓBER

7. Hitmélyítő csendesnap (Hajdúböszörmény)
8. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
14. Lelkészkonferencia (Cegléd)
- 20-23. Emeltszintű b. iskolát végzettek továbbképz. (Pécel)
- 29-nov. 3. Orvoskonferencia (Szépalma)

NOVEMBER

4. Őszi körzeti csendesnap (Miskolc)
11. Őszi körzeti csendesnap (Bp. Pasarét)
12. Fontos kérdéseink – előadás
(Budapest, Nagyvárad tér, 17 óra)
- 20-24. Lelkigondozói konferencia (Berekfürdő)*
- 26-dec. 1. Hitmélyítő konferencia (Szépalma)

DECEMBER

2. BSz Tanácsának ülése (Pécel)
10. Fontos kérdéseink – előadás (Bp., 17 óra)

* * *

Szakirányú bibliaiskolai tanfolyamok
2006-ban

PÉCEL: Ifjúsági munka - ápr. 21-23. ❖

Házassággyógyítás - máj. 19-21. ❖

Gyülekezetépítés- bibliakör-vezetés - júl. 31-aug. 4. ❖ Beteglátogatás - szept. 15-17. ❖

Személyes evangélizáció - okt. 27-29.

szervező: Biblia Szövetség - 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B, tel.: 28/452-334

* * *

GYÖNGYÖS - EGER - NOSZVAJ:

Személyes evang. - jan. 28-29. ❖ Lelkigondozás - márc. 18-19.
szervező: Kéri Tamás - 3200 Gyöngyös, Arany J. u. 2., tel.: 37/311-563
A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni!

Az esetleges változásokról folyamatos tájékoztatást adunk a Biblia és Gyülekezetben.

Fontos! 2006. évi programra januártól fogadunk el jelentkezést!

– Biblia Szövetség, H-2119 Pécel, Pf. 17. Tel/fax: (36) 06/28 452-334 E-mail: bsz@bibliaszov.hu –

* Közös rendezésben a Molnár Mária Külmisziói Alapítvánnyal

** A Bibliai Házassággyógyító Szolgálattal közös szervezésben

TUDNIVALÓK A BIBLIA SZÖVETSÉG PROGRAMJAIRÓL

A meghirdetett előadások, konferenciák nyitottak, azokon bárki (életkorának, nemének, hitbeli elköltszettségének megfelelően) részt vehet.

Azokat a szervezett alkalmakat külön megjelöljük, ahová csak előzetes jelentkezés alapján fogadunk résztvevőket.

Akkor érvényes a jelentkezés, ha a részvételi szándékot írásban (név, lakcím, életkor) a kért jelentkezési helyen bejelenti, és azt a megjelölt összegű jelentkezési előleggel megerősíti.

A jelentkezéseket visszaigazoljuk, a részletes tudnivalót a program kezdete előtt 1-2 héttel előbb elküldjük. Jelentkezési előleget nem tudunk visszafizetni!

Az esetleges programváltozás esetén a jelentkezetteket írásban értesítjük, részükre az előleget visszafizetjük.

A többnapos programok a részvételi díj, a szállás-tisztálkodás, napi háromszori étkezés (egyszer meleg étel), az előadásokon, szemináriumokon való részvétel költségét tartalmazza. Az utazás, az esetleges helyben fogyasztás költségeit (üdítő, telefon) külön kell megfizetni. A résztvevők Bibliát, jegyzetfüzetet hozzanak!

A péceli programhelyek megjelölés a Biblia Szövetség székházára vonatkozik. A résztvevőket 2-3 ágyas szobákban helyezzzük el. A péceli programokra - szállás igénybevételehez - ágyneműt kell hozni!

A péceli programok költség-hozzájárulása: 1 éj/teljes ellátás: 2.700,- Ft., 2 éj/te.: 5.400,- Ft., 3 éj/te.: 8.100,- Ft., 4 éj/te.: 10.800,- Ft., 5 éj/te.: 13.500,- Ft.

Jelentkezési előleg: rózsaszínű postautalványon (vagy pénztárba): program-nap száma x 1.000,- Ft. * * *

I. ALAPFOKÚ BIBLIAISKOLA PÉCELEN

Az alapfokú bibliaiskolai oktatás célja, hogy átfogó, rendszerező bibliaismeret adjon (kiemelve a Biblia fontosabb eseményeit, személyeit, tanításait), valamint, hogy hozzásegítse a Biblia helyes értelmezéséhez (megismertette a biblia-tanulmányozás módszerét, és a Biblia átfogó tanításait) a résztvevőket. Tíz oktatási részből áll, ezek egymásra épülnek, ezért csak sorrendben végezhetőek el. Egy részt - ami 12 tanórát jelent - egy hétvége alatt lehet elvégezni (Érkezés: pénteken 16.00 - 18.00 óra között - hazautazás: vasárnap 15.30-tól). **Az oktatási részek tematikája:** (Aki az eddigi hat részes tanfolyamok valamelyikét már elvégezte, ennek alapján választhatja ki a rendszerből a következő tanfolyami részt.) I./- ószöv-i bibliaismeret (1-2. Mózes), II./- ószöv-i bibliaismeret (3. Mózes- Krónikák), III./- ószöv-i bibliaismeret (Ezsdrás - Malakiás), IV./- újszöv-i bibliaismeret (Evangéliumok- Ap.Csel.), V./- újszövetségi bibliaismeret (Római levél - Jelenések), VI./- a Biblia egysége, üzenete, VII./- a biblia-tanulmányozás és magyarázat módszere, VIII./- a Biblia alapvető tanításai, IX./- a Biblia alapvető tanításai, X./- etikai kérdések. A részvétel feltételei: - jelentkezés írásban (az elsőnél rövid bemutatkozással), az előleg egyidejű befizetésével, legkésőbb 3 héttel az adott oktatási rész kezdete előtt, az adott oktatási részhez kapcsolódó bibliai könyvek elolvasása, az oktatás alapelveinek tiszteltében tartása, az oktatási rész teljes idején való részvétel. Az alapfok teljesítése kiegészítő feltétele a szakirányú bibliaiskolai tanfolyami részvételnek, ahol már speciális gyűltekezeti szolgálatra készütnék fel.

II. IFJÚSÁGI VAKÁCIÓ

A) Ifjúsági vakáció 10-13 éves fiúknak - lányoknak: június 26-július 01.

költség és helyszín: kialakítás alatt

B) 14-20 éves lányoknak (evangélizáló): június 26-július 01., költség és helyszín: kialakítás alatt

C) 14-20 éves fiúknak (evangélizáló): július 3-8., költség és helyszín: kialakítás alatt

D) Ifjúsági hitméltyító hét (16. életévtől): augusztus 7-12., költség és helyszín: kialakítás alatt

E) Kenutábor fiataloknak: július 9-16., költség és helyszín: kialakítás alatt

Jelentkezni az (A - E) ifjúsági vakációra a Biblia Szövetség, 2119 Pécel, Pf. 17. címen, 5.000,-

jelentkezési előleg egyidejű befizetésével lehet. E-feltétele az úszni tudás.

E) Állami otthonos vagy nehéz családi körülmények között élő lányoknak - augusztus 7-12. (Pécel) A költségek biztosításához adományokat kérünk!

A közölt időpontok tájékoztató jellegűek, ezért hűsvéti számunkban megadjuk a végleges hely, idő és költségértékesi adatokat.

III. KONFERENCIÁK FELNŐTTEKNEK

A) Lelkigondozói hetek Berekfürdőn (Meggébékélés Háza), költség: kialakítás alatt.

- február 20-24. vezeti: Asztalos Zoltán

- november 20-24. vezeti: Asztalos Zoltán

Jelentkezés: Asztalos Zoltán, 4200 Hajdúszoboszló, Csokonai u. 32.

B) Pedagógus konferencia: július 3-8.

Jelentkezés: Mihályi Márta, 1126 Bp. Szoboszlai u. 15. tel.: 06-16355-1586; Körösi Éva, tel.: 06-1/200-2355, e-mail: korosye@freemail.hu (költség: kialakítás alatt)

C) Konferencia orvosoknak: okt. 29-nov. 3. (Szépalma) (költség: 22.000,- Ft/személy)

D) Konferencia lelki programmal

- július 10-15. (Pécel) vezeti: Benedek Csilla (költség: 13.500,- Ft/személy)

- november 26-dec. 1. (Szépalma) vezeti: Margit István (költség: 22.000,- Ft/személy)

E) Házaspároknak

a/ - július 23-29. (Pécel) vezeti: Fütő Róbert (költség: 32.400,- Ft/h.pár)

b/ - jún. 25-30. (Szépalma) vezeti: dr. Pálhegyi Ferenc (költség: 44.000,- Ft/h.pár)

F) Genezis tábor (a meghirdetés szerint jelentkezhetnek diákok is)

- (Pécel) (költség: 13.500,- Ft/személy)

A C - F programokra jelentkezni a Biblia Szövetség címén lehet, 5.000,- Ft/személy előleg rózsaszínű postautalványon történő befizetésével.

* * *

A Nagyvárad téri női sorozat témái: **A test fegyelme; A gondolatok fegyelme;**

Az idő fegyelme; A tulajdon fegyelme; Az érzések fegyelme

A Biblia Szövetség elérhetőségei:

székházunk címe: 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b, levelezési cím: 2119 Pécel, Pf. 17;

telefon: (28) 452-334; fax: (28) 452-334/126

e-mail: bsz@bibliaszov.hu; mikolciz@bibliaszov.hu; mhorvath@bibliaszov.hu

honlap: www.bibliaszov.hu

*

Az Ébredés Alapítvány e-mail címe: imargit@bibliaszov.hu

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

2005. őszi körzeti
csendesnap
Budapest (1-14)
fotó: M. Gy.
*
Orvos-konferencia
Szépalmán (15)
fotó: M. Gy.

13

14

15

AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY

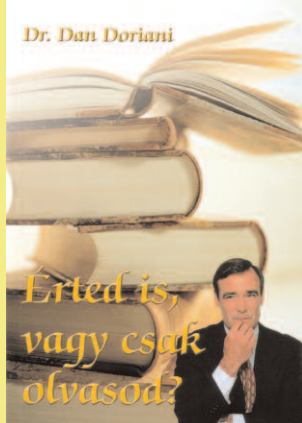
2005-BEN MEGJELENT KÖTETEI

Dr. Pálhegyi Ferenc:

UTAK ÉS ÚTVESZTŐK a társkapcsolatokban

Az ismert pszichológus, tanár és lelkipozító újabb kötete, ahol a krízisben levő emberi és társkapcsolatokra kínál gyógyírt és megoldást; ezzel hathatós segítséget nyújt a konfliktushelyzetek rendezéséhez.

Ára: 700,- Ft

Dr. Dan Doriani

Érted is, vagy csak olvasod?

Dan Doriani:

ÉRTED, VAGY CSAK OLVASOD?

A kötet gyakorlati segítséget nyújt a Szentírás helyes értelmezéséhez és magyarázatához.

Lelkipásztorok, gyülekezeti munkások, bibliakör-vezetők számára igen hasznos kézikönyv.

Ára: 1.200,- Ft

Bálint Józsefné:

AJÁNDÉK-KÍSÉRŐ

A szerző mindennapi élethelyzetekből meríti írásainak témáját, olyan kérdésekre keresi a választ, amelyek az embert foglalkoztatják.

A kötet áhíthatos könyvként is használható.

Ára: 600,- Ft

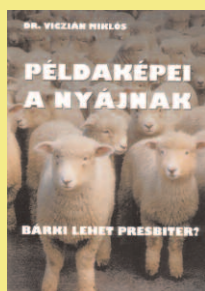

Dr. Viczián Miklós:
PÉLDAKÉPEI A NYÁJNAK

(Bárki lehet presbiter?)

A kiadvány rendkívül hasznos segédlet gyülekezeti vezetők, presbiterok, presbiter-jelöltek, illetve mindazok számára, akik Isten országában munkálkodnak.

Ára: 300,- Ft

Dr. Erdélyi Judit:

AZ OKKULTIZMUS - tudomány vagy vallás?

Az okkultizmus szó különböző világnézeti eszmerendszerek és praktikák gyűjtőfogalma, de nevezhető-e tudománynak? A szerző erre a kérdésre igyekszik választ adni nagy szakértelemmel és tudományos alaposággal.

Ára: 300,- Ft

Varga Gyuláné: FÜRÖDNI A JÓBAN
(Egy rákos beteg vallomása)

A súlyos betegségben szenvedő asszony megrázó vallomása, aki a megpróbáltatások között is meglelte örömet Istenben és a szolgálatban.

Ára: 330,- Ft

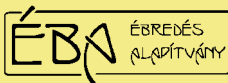
KARÁCSONYI AJÁNLAT

BÉKESSÉG

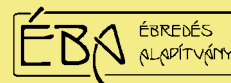
A Budapest-Nagyvárad téri Egyházközség kórusának karácsonyi ének-összeállítása CD-n és kazettán, kamarazenekar és szólisták közreműködésével.

A CD ára: 1600,- Ft, a kazetta ára: 600,- Ft

Nagyobb mennyiség vásárlása esetén kedvezmény!

A kiadványok beszerezhetők az Ébredés Alapítvány címén:
2119 Pécel, Pf. 17; Tel./Fax: (28) 452-334 - E-mail: bsz@bibliaszov.hu

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a 11742331-20003610 számlaszámon lehet előfizetni

Előfizetési díj 2006-ban: Belföldön: 1.700,- Ft/pld.; (1.500,- Ft/pld 10 pld. felett); Külföldön: - európai országokba: 3.500,- Ft/pld; - tengeren túlrá: 4.500,- Ft/pld. A folyóirat megjelenik negyedévenként. Az előfizetés nélküli árus példány ára 320,- Ft.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén

Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Pf. 17. Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: Sipos Ete Álmos; szerkesztő: Dr. Mikolicz Gyula; rovatok: tematikus igehirdetés/ Cseri Kálmán; gyülekezetépítés/ Végő Tamás; hit és tudomány/ Sipos Ete Zoltán; hit és társadalom, hit és élet, hírek-közlemények/ Dr. Mikolicz Gyula; történelmi múlt/ Margit István; tördelés: Horváth Mária; címlapkép: Margit István
(Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!)

Nyomtatás: Plantin Kiadó és Nyomda Kft. Bp. Tel: 263-3292; HU-ISSN 0866-2932